

Ezzel kimerítvén mindent a mit jelentésembe felvehetőnek véltem, még csak egy szomorú kötelességet kell teljesítenem, bejelentvén a t. közgyűlésnek azon súlyos veszteséget, mely egyesületünket több buzgó tagtársunk elhalálózása folytán érte.

Első sorban kell felemlítenem az elhunytak között néhai Korizmics Lászlót, egyesületünk tiszteletbeli tagját, továbbá báró Popper Lipót, báró Rudics József, Uray Bódog, Guha Károly, Perczel Mihály, Plech József, Schmidl Soma, Mester József, Gelinek Tivadar, Huzly Károly és Réti Alajos alapító tagok s végül Danielisz Ede, Schemmel Samu, Burián Ferencz, Kernpotich Nándor, Kajaba Lajos, Döllinger György és Grubern Ferencz rendes tagok.

Kérem a tisztelt közgyűlést, méltóztassék a felsoroltak elhunytá feletti részvétét, az eddigi szokásnak megfelelően, jegyzőkönyvileg kifejezni.

Egyesületi közlemények.

I.

(Az Országos Erdészeti Egyesület 1886. évi december hó 10-én tartott rendes választmányi ülésének jegyzőkönyve.)

Jelen voltak: Gróf Tisza Lajos elnök ő exczja; Balás Vincze, Eleőd Jósa, Garlathy Kálmán, Ghyczy Emil, Havas József, Hoffmann Sándor, Illés Nándor, Luczenbacher Pál, Rónay Antal, Rutska Tivadar, Scholcz Rezső, Tisza László és Tomcsányi Gyula választmányi tagok, továbbá Almásy Andor, Balás Pál, Kondor Vilmos, Kovács Béla, Piso Cornél, Somkerekgy Gusztáv, Tomcsányi Gusztáv alapító és rendes tagok és Horváth Sándor titkár.

Széchi Zsigmond, Szabó Adolf és Kallina Károly választmányi tagok elmaradásukat előlegesen kimentették.

I. A pénztár állásáról a titkár a következő jelentést terjeszti elő.

Az egyesület összes bevétele folyó évi január hó 1-től a mai napig	20.732 frt 24 kr
kiadása ugyanezen idő alatt	12.694 „ — „
jelenlegi pénztári készlete tehát	8.038 frt 24 kr.

A 20.732 frt 24 kr összes bevételből 745 frt 94 kr múlt évi pénztári maradékot képez; 640 frt ujonnan tett készpénz alapítvány fejében; 3.607 frt 91 kr régi alapítványok törlesztésére, 20 frt a Wagner Károly alapítványra, 64 frt a magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek segélyalapjára és 570 frt 56 kr a házépítési alapra folyt be.

A rendes bevételekre tehát ezen összegek levonása után 15.038 frt 83 kr marad.

Ellenben a kimutatott 12.694 frt — kr összes kiadásból 3.574 frt 85 kr oly összeget képez, mely az építés céljaira való felhasználás végett az alaptökének adatott át, 1.952 frt 28 kr pedig rendkívüli kiadásként az „Erdőhasználatlan“ című munka nyomdai költségeinek fedezésére fordított.

A rendes kiadások e két összeg levonása után összesen 7.166 frt 87 krt tesznek ki.

A kimutatott 8.038 frt 24 kr pénztári maradványból 7.300 frt a hazai első és az egyesült budapesti fővárosi takarékpénztárban van gyümölcsözőleg elhelyezve, 738 frt 24 kr pedig az egyesület kézi pénztárában őriztetik.

Ezen pénztári maradványon kívül a kézi pénztár kincsi fiókjában őriztetik továbbá a letéti számadás szerint két 550 frtról, egy 1.000 frtról, egy 1.100 frtról és egy 1.360 frtról szóló takarékpénztári könyvecske is, melyekkel a Deák Ferencz alapítvány 1882., 1883., 1884. és 1885-ik évi, még ki nem adott

pályadíjai és az Erdészeti műszótár költségeire félretett összegek vannak gyümölcsözőleg elhelyezve; végül letétben őriztetik még a III. emeleti 14-ik számú lakásra föltételesen adott előlegként 50 frt készpénz is.

Tudomásul vétetett.

II. Az egyesület jótékony alapítványaiból adandó segélyek kiosztására kerülvén a sor, a titkár részletes előterjesztést tesz az alapítványok rendelkezésre álló kamatairól és a segélyért folyamodók körülményeiről.

A Wagner alapítványnál ezuttal összesen 400 frt 95 kr állott rendelkezésre, mely összegből 95 kr az 1885. évi kamatokból maradt vissza, 400 frt pedig a folyó évre irányoztatott elő.

Az alapítvány segélyéért összesen 19 özvegy folyamodott. Ezek közül kettő, névszerint özv. Kabdebó Jánosné és Bikka Ignáczné nem találtatott a segélyezésre jogosultnak, mivel férje egyiknek sem volt tagja az országos erdészeti egyesületnek.

Négy más folyamodónőnek, névszerint özv. Kelemen Lajosnénak, özv. Jambriich Jánosnénak, özv. Guha Károlynének és özv. Uray Bódognének sem volt figyelembe vehető ezuttal a kérelme, mivel folyamodványukat a kitűzött határidőn túl, elkésve terjesztették be.

Hasonlókép nem vétethetett figyelembe a rendelkezésre álló összeg csekélysége folytán özv. Matuskovics Béláné, özv. Trattner Mihályné, özv. Pollák Hermilné és özv. Czizer Károlyné kérelme sem, mivel ezen folyamodónők jelenlegi helyzetükben kevésbé vannak ráutalva az alapítvány segélyére mint az alább következő kilencz folyamodónő, kik valamennyien nemcsak jogosultak, de egyszersmind anyagi helyzetüknél fogva érdemeseknek is találtattak a segélyezésre. Megszavaztatott Plech Józsefnének és 6 kiskorú gyermekének

60 frt oly feltétellel, hogy ezen összegből 28 frt alapítványi tőke és kamattartozás törlesztésére fordítandó; Makonyi Sámuelnének és két kiskoru gyermekének 50 frt; Ernhoffer Ignácnénak 50 frt; Rónay Antalnénak és két kiskoru gyermekének 40 frt; Kolbenheyer Józsefnénak és két kiskoru gyermekének 40 frt; Marczelly Gusztávnénak három gyermekével 40 frt azon feltétellel, hogy a segély összegből mindenek előtt a férje által tett alapítvány hátralékos kamatai és a tőkének 10 frtnyi részlete törlesztendő; Perczel Mihálynénak 40 frt oly feltétellel, hogy abból a férje által tett alapítvány hátralékos kamatai és a tőkéből 20 frt törlesztendő; Révész Károlynénak 50 frt oly feltétellel, hogy ezen összegből 25 frt tőke- és kamattörlesztésre fordítandó s végül Fűzy Dénesnének és leányának 30 frt.

A fenmaradt 95 kr az alapszabályok értelmében a jövő évi kamatokhoz lesz csatolandó.

A magyar erdőtiszték és erdészeti altiszték segélyalapjánál ezuttal 800 frt kamat állott rendelkezésre, folyamodó azonban csak egy jelentkezett, Plecheisz János elaggott uradalmi főerdész, kinek a választmány az alapszabályok értelmében adható legmagasabb összegű segélyt, 80 frtot szavazott meg. A kamatokból fel nem használt 720 frtnyi részlet az alapszabályok értelmében a tőkéhez fog csatoltatni s egyszersmind a közgyűlésen indítvány tétetik, hogy ezen összeg a csatolás alkalmával az egyesület 1886. évi bevételi feleslegéből 1.000 frtra egészítették ki.

III. A tölgy és tenyésztése czimű pályamunka birálatának eredményéről a kiküldött bizottság nevében Horváth Sándor bizottsági tag a következő jelentést terjeszti elő:

Az Országos Erdészeti Egyesület azon pályázata, melynek 100 darab arany jutalmáért a bírálókat végezt kiadott pályamunka „Élj az idővel“ jelige alatt versenyez, egy népszerű nyelven irt munkát követelt, mely „a magyarhoni tölgyfajok rövid ismertetésével, hazánk tölgyeseinek jelenlegi állapotát és azok jó karba hozásának módjait, továbbá a tölgyesek apadásának okait, s ezen baj megakadályozásának és orvoslásának eszközeit röviden és világosan tárgyalja“.

A pályakérdés ezen határozott és világos szövegét tekintve, nézetünk szerint a következőkben lehet összeállítani azon főbb kérdéseket, melyeket a szerzőnek népszerű, világos nyelven tárgyalni és megoldani kellett.

Le kellett röviden írni a Magyarországon előforduló főbb tölgyfajokat, előadni tudományos alapon, de népszerű nyelven ismertető jeleiket és felsorolni az egyes fajok azon kiválóbb tulajdonságait, melyek természettani, erdőgazdasági és hasznosítási szempontokból különös figyelmet érdemelnek.

Azután meg kellett ismertetni Magyarország tölgyerdőit, kimutatva vidékek szerint, hogy hol, milyen kiterjedésben és minő állapotban találhatók azok jelenleg, hol és mekkora területeket foglaltak el a megelőző időkben és hol, milyen kiterjedésben és milyen állapotban kellene előfordulniok a jövőben, hogy viszonyaink e tekintetben úgy az általános nemzetgazdasági, mint Magyarország speciális erdőgazdasági érdekeinek is lehetőségig megfeleljenek.

És végül, miután állapotaink az ilyen gondos vizsgálat alapján felállitható követelményeknek kétséggkívül nem felelnek meg, rá kellett mutatnia azon főbb okokra, melyek a kedvezőtlen helyzetet: tölgyeseink nagy mérvű apadását, s a meglévőeknek jelenlegi rongált állapotba való jutását előidézték, kiválasztva ezek közül azokat, melyek csupán a birtokosok tájékozatlanságára, könnyelműségére és az okvetetlenül szükséges hatósági felügyeletnek a multban tapasztalt elmulasztására vezethetők vissza és érdem szerint kiemelve azokat, melyek esetleg mélyebben fekvő körülményekben, például társadalmi és közgazdasági viszonyaink többé-kevésbé kedvezőtlen helyzetében gyökereznek.

Végül viszonyainknak higgadt mérlegelésével elő kellett adnia azon módokat és orvosszereket, melyekkel egyfelől ezen károsan ható okok megszüntethetők, s másfelől tölgyeseink jó karba hozása és tenyésztése sikeresen eszközölhető, önként értetvén, hogy a szerzőnek, ha a pályázat feltételeinek megfelelni akart, műve ezen utolsó részében, — egész rendszerességgel és a szaktudomány összes segéd-eszközeinek felhasználásával — előadni kellett azon műveleteket és eljárási módokat is, melyeket a cselekvésre megnyert erdőbirtokosnak a tölgyesek megtelepítésénél, felnevelésénél avagy jó karba hozásánál követni lehet és kell.

Ezek, röviden összevonva, nézetünk szerint azok a feladatok, melyet a pályázatban résztvevőknek megoldani kellett. Ha ezekkel szemben már most azt a kérdést vetjük fel, hogy az „élj az idővel“ jelige alatt jelentkező szerző mennyiben felelt meg „A tölgy és tenyésztése“ című pályamunkájában ezen követelményeknek, egész röviden azt kell felelnünk: annyiban, a mennyiben a pályázat feltételei kifejezve vannak a munka címében.

„A tölgy és tenyésztése“ című pályamunka ugyanis egészen azt és csupán azt foglalja magában, a mi a címben kifejezve van.

Egy mindössze 6 irott oldalra terjedő rövid bevezetés után, leírja 50 oldalon a Magyarországon előforduló tölgyfajokat, felsorolva tudományos alapossággal, de a pályázat feltételeihez képest, talán nem eléggé népszerű előadással, nemi és faji jellegeiket, élettani sajátosságait, technikai tulajdonságait, használati jelentőségüket, bajaikat és betegségeiket. Azután egy második, 116 oldalra terjedő fejezetben megismerteti a tölgyesek telepítését és felújítását mester-séges uton és egy harmadik, 30 oldalas fejezetben ugyanezen műveleteket természetes uton. A negyedik fejezetben, mely újabb 32 oldalra terjed, szakszerű utasításokat ad a tölgyesek felnevelésére és ápolására nézve, az V-ik és utolsó fejezetben pedig, mely 24 oldalra terjed, „Állabátalakítások“ címe alatt elmondja részletesen azokat az utakat és módokat, a melyek szerint a tölgyeket más fanemek közé beegyíteni, s a nem megfelelő üzemmódok szerint kezelt tölgyeseket célszerűbb üzemmódokra átvezetni lehet.

Végül egy 9 oldalra terjedő függelékben tapasztalati adatokat közöl az erdősítesi költségekről, egy külön füzetben pedig 76 sikerült rajzot csatol a szöveg könnyebb megértésére.

Ezek szerint a szerző — miként a tartalom ezen kivonatos ismertetéséből is kitűnik — a pályázatban megoldásra kijelölt kérdéseknek csak egyrészére, a tisztán szakba vágó feladatok megoldására terjedt ki, azt ellenben a mi a pályázatban a jelenlegi állapotok felderítésére s az ezekre befolyást gyakorolt és gyakorló körülmények megismertetésére, a nehézségek elhárítására s általában a tölgyesek kezelése körül észlelhető általános bajok orvoslására nézve követeltetett, egészen figyelmen kívül hagyja; csupán a bevezetésben érintvén ezen kérdéseket, de itt is csak röviden s inkább csak azon célzattal, hogy az olvasóban hangulatot keltsen.

Megemlíti például, hogy Magyarországnak körülbelül hány hold tölgy erdeje van, s hozzá teszi azt is, hogy ennél több is volt ezelőtt s több és jobb karban levőre volna szükségünk ezután, de azt, hogy ezen tölgyesek az ország mely vidékein, miként vannak felosztva s milyen állapotban fordulnak elő, meg sem kíséri ecsetelni.

Pedig ha a szerző bejárta és ismeri Magyarország tölgyes vidékeit, akkor azon nagy munka alapján, melyet a magyar állam erdőségeiről Bedő Albert országos főerdőmester nem régiben kiadott, mindezekről igen hü és tájékoztató képet nyújthatott volna művében.

Hasonló rövidséggel bánik el a szerző azzal a kérdéssel is, hogy mik okozták hazánkban a tölgyesek apadását és romlását és miként lehetne ezen okokat megszüntetni. Említ ugyan nehányat közülök, de a hosszú sorozatot távolról sem meríti ki, s a miről szól is, azon is csak átsuhan, a nélkül, hogy állításait megokolná, vagy a dolog jelentőségét kidomborítaná.

Igy például nem hagyja említés nélkül, hogy kipusztult és rongált állapotban levő tölgyeseink nagy része a kiméletlen legeltetésnek esett áldozatul, de azt a kérdést, vajjon a legeltetéssel elkövetett visszaélések csupán a nép tudatlanságára és könnyelműségére vezethetők-e vissza, a vagy vannak olyan esetek is, a hol ezek mellett az általános gazdasági viszonyokból folyó kényszerűség is közre játszott a bajok előidézésére, fel nem veti. Innen van aztán, hogy azokról a viszonyokról, a melyeket a mult időkben a birtokrendezéseknél elkövettek az által, hogy a volt urbéreseknek legelő illetőség fejében igen sokszor oly erdőterületeket hasítottak ki, melyek erre a célra absolute nem voltak alkalmasak, s melyek ép ezért a használatba vétel után rövid időre pusztulásnak indultak,

még csak meg sem emlékszik. Pedig a magyar állam erdőségeinek gazdasági és kereskedelmi leírása című előbb említett munka, mely az egyes megyék erdőterülete mellett a marhalétszámot és a rendelkezésre álló legelőterületeket is kimutatja, a legeltetés kérdésénél is igen becses adatokkal kínálkozott a feldolgozásra, melyekre támaszkodva minden nagyobb fáradság nélkül megvilágíthatta volna e tekintetben is a helyzetet, s hogy egyebet ne mondjunk könnyen és biztosan rámutathatott volna akkor megyénként azokra a vidékekre, a hol a legeltetés korlátok közzé szorítására a parancsszó is elég, s viszont a hol a fenforgó körülmények miatt, a bajok orvoslásánál mérsékletet és körültekintő eljárást kell követni. És ez a munkája a szerzőnek — ha nem is vesszük tekintetbe, hogy a pályázati feltételekben megköveteltetett — igen hasznos és legkevésbé sem lett volna felesleges, mert a mint mindenütt tapasztalni lehet, az erdei legeltetés korlátozása, még ha törvényes alapon és a viszonyok méltánylásával történik is, elégedetlenséget és zugolódást kelt nemcsak a népnél, de a birtokos osztály körében is, s ennél fogva üdvös és szükséges, hogy a hatósági intézkedések helyességéről, a mennyiben alkalmá nyílik rá, maga az irodalom is meggyőzni igyekezzék az érdekelteket.

Ezen, részben közgazdasági, részben administratív természetű kérdésekre azonban, miként már említettük, a szerző nem terjeszkedik ki s miként a cím is elárulja, művében csupán a magyarhoni tölgyfajok leírásával és a tölgyesek tenyésztésével foglalkozik. Kétségtelen tehát, hogy a pályamunka, mint tulajdonképen csak egy töredéke annak a műnek, a melyet az országos erdészeti egyesület kívánt, nem felel meg teljesen azoknak a követelményeknek, melyek a pályázati feltételekben kitűzettek, s ennél fogva a bíráló bizottság ha ítéletét szigoruan ezen feltételek alapján kellene meghoznia, nem is ítélné érdemesnek a kitűzött jutalomra.

Másként áll a dolog azonban, ha a munkát önmagában, irodalmi becse és erdőgazdasági hasznossága szerint ítéljük meg, ha azt kérdezzük, milyen sikerrel oldja meg benne a szerző azt a feladatot, melyet a pályázati feltételek egy részének mellőzésével önmaga tűzött ki maga elé s miféle haszon háramolhatik az irodalomra és a hazai erdőgazdaságra abból, ha mint ilyen, napvilágot láthat. Ebből a szempontból vizsgálva szerző kéziratát, határozottan értékes és hasznos irodalmi terméknek kell azt kijelentenünk, mely ha meg-

jelenik, sok jó szolgálatot tehet az erdészetnek a tölgyesek jó karba hozatalának nagy munkájánál. Önálló kerek egészet képező munka, melyben mindent meg lehet találni, rendszeresen és a szaktudomány jelenlegi állásához képest kimerítően előadva, a mit a szakembernek és erdőbirtokosnak a tölgyek tenyésztésére alkalmas területek kiszemelésénél, az egyes fajok megválasztásánál és a tölgyesek megtelepítésénél és felnevelésénél, avagy rossz karban levő tölgyeseink jó karba hozásánál tudni és tenni kell. Vannak a pályamunkának kétségtelenül mint ilyennek is hibái és hiányai, de ezek s a sajtó alá rendezés előtt kivétel nélkül könnyen elenyészthetők.

Beosztása például első tekintetre idegenszerűnek és célszerűtlennek is látszik, a mennyiben szerző a feldolgozott anyagot nem a népszerű könyvek szokásos modorában, hanem miként az iskolai könyvekben teszik, tárgyalja. Az ilyen könyvek olvasásához a felnőtt ember mindenesetre nem nagy kedvvel fog hozzá, különösen mivel előre tudja, hogy egy apró részekre osztott munkában az előadás nem lehet oly folyékony és összefüggő, mint különben. De másfelül nem szabad azt sem feledni, hogy ez a munka nem képez egyszerű olvasmányt, hanem olyan könyv akar lenni, a melyből a szükségeset esetről esetre a legapróbb részletekig meg lehessen tanulni. Ily célra pedig a szerző által követett módszer mindenesetre alkalmas, mert bármely kérdésre nézve, könnyen és kimerítően megtalálhatni a feleletet. Kár azonban, hogy a szerzőnek a részekre osztásnál némileg tulment a szükséges határon, minek következtében előadása is helyenként aprólékoskodóvá s itt ott tanszerűvé vált. Ezen azonban az átvizsgálás alkalmával segíteni lehet s mindenesetre célszerű is lesz, ha szerző az olyan §-okat, mint a minő például a 13-ik, mely kizárólag a telepítés és felújítás fogalmának megmagyarázásával foglalkozik, egyszerűen kihagyja művéből s azt a mi belőlük szükséges, közbeszurással vagy rövid jegyzet alakjában mondja el más szakaszokban.

A tárgyalás módja ellen egészben véve nem lehet kifogást emelni, ellenkezőleg el kell ismerni, hogy a szerző minden kérdéssel behatóan foglalkozik. Nem szoritkozik sehol sem általános chablone-szerű javaslatokra, hanem lehetőleg kiterjeszti figyelmét minden előfordulható körülményre. Sőt azzal nem elégszik meg, hogy csupán saját nézeteit adja elő, hanem a hol csak teheti felemlíti azt is, a mit másoktól

látott vagy hallott. E tekintetben azonban sok helyen megint tulságba megy, megemlékezvén olyan dolgokról is, a mik nem érdemelnek említést. Hibája itt-ott az is, hogy azt a mit maga helyesnek ismer s másoknak is ajánlani akar, nem domborítja ki eléggé, úgy hogy a sokféle nézet közül, melyekről megemlékszik, nem mindig könnyű kiválasztani a helyest. Néha az is előfordul, hogy a szerző ellentétes dolgokról vagy önmaga által felvetett kérdésekről általában véve nem is nyilatkozik. Ezek a hibák és hiányok is azonban könnyen elenyészteszhetők.

Nyelve egyszerű, egészben véve szabatos és könnyen megérthető, de vannak a munkában, homályosan szövegezett részek és határozatlan kifejezések is, valamint található nyelvezetében itt-ott idegenszerűségeket is. Mindezeket a szerző bizonyára figyelmeztetés nélkül is megtalálja s kiigazítja művének átvizsgálásánál, ha majd rá kerül a sor.

Az összetettebb fogalmakat körül írás helyett műszókkal igyekszik kifejezni, de ezek megválasztásában nem mindig szerencsés, mert közöttük ilyenek is fordulnak elő mint: magonc, magonc kert, kelvény, erdővetény. Azután sortáv és csemetetáv, sor- és csemetetávolság helyett, egyenkori egyenlőkori helyett, zárkózott záródott helyett stb.

Szakszempontról sok észrevételt lehetne tenni szerző állításaira, nézeteire és tanácsaira, de ezek főleg olyan dolgokra vonatkoznának, melyek a szaktudománynak ma is nyílt kérdéseit képezik, s melyekre nézve többé kevésbé minden hivatott szakembernek eltérő a nézete. Szerzőnek minden esetre érdemül tudható be e tekintetben, hogy ily kérdéseknél lehetőség indokolni s tapasztalati tényekkel igyekszik támogatni nézeteit, s közli egyuttal a mások felfogását is.

Vannak azonban oly hiányai és hibái is a műnek, melyek mindenkép kifogás allá esnek.

Igy pl. „a tölgyek fája és héja“ című §§., melyek ezen fa-neműek belső szerkezetét akarják megismertetni, kellő rövidséggel vannak ugyan tartva, de azokat az olyan ember, a ki szövettant nem tanult, meg nem érti. Az erre vonatkozó magyarázatoknak rövidségük mellett oly világosaknak kell lenni, hogy az olvasó azokat megértesse és a később előforduló magyarázatokhoz a kellő alapot megnyerje és az azokra vonatkozó kifejezéseket megértse. Legjobb lesz a szövettani magyarázatokat egészen elhagyni, miután azokra, a továb-

biak megértése czéljából nincsen okvetlenül szükség. Ellenben a hazánkban előforduló tölgyfajok mellett czélszerű lett volna, ha szerző legalább néhány sorban megemlékezett volna azon alfajokról is, melyek hazánkban előfordulnak, s mindenesetre kívánatos is, hogy ez pótolassék.

Hiánya továbbá a műnek, hogy a tölgyeknek megfelelő termőhely megjelölésével nem foglalkozott tüzetesebben; s az, a mit ez irányban nyújtott, részint nem szolgál elegendő tájékozással, részint nincs eléggé szabatosan megjelölve és a különböző tölgyfajok eltérő igényei nincsenek eléggé meghatározva. Így pl. előadásából azt lehet kivenni, hogy a kocsányos tölgy a vizenyős és ingoványos helyekre való. Tudvalevőleg ezen fanemünk a legnedvesebb talajt kívánja ugyan valamennyi tölgy között, de nem vágyódik az álló vizek által okozott vizenyősség és ingoványosság után. Helyesebb azt mondani: a kocsányos tölgynek való az alantasabb vidék, a kevésbé emelkedett dombok, hegyekben pedig a völgyfeneknek üde, mély talaja és kedvező a vizáradásoknak kitett partvidék. Példával illusztrálható ez az által is, hogy vízszabályozások folytán az áradások üdítő és iszapoló hatásától megvont számos tölgyerdő fainak csúcsai száradásnak indulnak.

A vetéshez szükséges makk mennyiség meghatározására semmiféle utasítást nem ad az erdőtenyésztőnek, s csupán csak azt említvén meg, hogy a különböző vetési módoknál körülbelül hány hectoliter makk szükséges egy holdra. E minta számok azonban jó formán semmit sem érnek, ha meggondoljuk, hogy egy hectoliterben 10.000 de 60.000 szem is lehet.

Minden esetre jobb lett volna tehát, ha a szerző a számadatok mellett, legalább arra az esetre midőn a tenyésztő maga gyűjteti a makkot s így a makk minőségét nagyjában már a fáról ismeri, egyszerűs mind arra nézve is egyszerű utasítást ad, miként számíthatja ki maga, a bevetendő területre szükséges mennyiséget. Ennek épen az ellenkezőjét lehet felhozni az ellen a szakasz ellen, mely az ültetéshez szükséges csemetemennyiség meghatározásáról szól. Itt már a képletekkel való számítást, bizvást, elhagyhatta volna a szerző s beérhette volna azzal az egyszerű táblázattal is, melyet a §-hoz csatol.

Kifogás alá eshetik az is, hogy a szerző majdnem minden vetési és ültetési módnál tulságos sűrű telepítést ajánl. Ez czélszerű lehet kivételes esetekben, hol például a gyomok felverődését gyorsan meg-

kell akadályozni, de általában véve inkább káros mint hasznos, nem csak azért, mert a sűrű vetés és ültetés sok munkát és vetőanyagot követel, de főleg azért is, mert a sűrűen álló csemeték korán záródva, kinyulásra kényszerítettnek még mielőtt megerősödhettek volna s már abban a korban megkivánják a ritkítást, midőn még ez kedvező viszonyok között is áldozatokkal jár.

Nem a mi viszonyaink közé való szerzőnek az a javaslata sem, melyben az idősebb erdősitések kisebb hézagainak kipótlására egész általánosságban 2—4 méter iskolázott suhángokat ajánl. Az ilyen költséges foltozgatásra nálunk alig akadna vállalkozó, még kedvező körülmények között is, de nem is volna szükséges, mert ha a hézagok csakugyan oly kicsinyek, hogy 4—5 éves, erőteljes csemeték nem nőhetnek fel rajtuk a szomszédos fák nyomása miatt, akkor a foltozgatás bátran és minden kár nélkül mellőzhető.

Az üzem módok tárgyalásánál a sarjerdő talajának megállapítása nagyobb szabatosságot kívánna, mert tölgyes telepítése sekély hegyi talajon, kivéven, ha az altalaj mást enged, csak sarjerdő nevelése céljából történhet. A sarjerdő ennél fogva bizonyos viszonyok között a legmegfelelőbb gazdasági forma és kezelése szabályait behatóan kell ismertetni.

A sarjerdővel összefüggőleg meg kell említenünk különben, hogy szerző a cserhántást jövedelmező használatnak jelölvén ki, nem terjeszti ki figyelmét arra, hogy ezen használati mód veszedelmére is lehet az erdőnek, minél fogva annak helyét megválasztani és a használatot czélszerűen szabályozni kell.

Végre a munkához csatolt számos ábrára vonatkozólag meg kell jegyezni, hogy egyrészt gyakorlati alkalmazásra a mi viszonyaink között nem számítható eszközök pl. az ekék, ha a szövegben már fel is említettnek, lerajzolásra nem érdemesek, és a munka költségeit s ugyszintén árát haszon nélkül drágítják. Általában véve ábra csak akkor készítendő, mikor az világosabban magyaráz a szónál, v. i. nélküle a megértés nincsen biztosítva, s csak oly tárgyakkal készítendő, a melyeknek az olvasó előreláthatólag hasznát fogja venni, s a melyek kézről-kézre nem forognak, avagy alakjuk és szerkezetük eltér az ismertektől.

Ezek azok a főbb megjegyzések, a melyek a pályamunkára tehetők, s a melyek közül — miként az előadottakból is kitűnik —

egy sem vonatkozik olyan organikus hibára, mely az utólagos javítást lehetlenné tenné. Ismételjük tehát, hogy habár a szerző a pályázati feltételek egy részét figyelmen kívül hagyta, kéziratában oly munkát terjesztett be, mely önmagában véve önálló becszel bír, irodalmunkban hézagot pótolhat, s csekély javítások után igen jó szolgálatot tehet azoknak, a kik a tölgyek tenyésztésével foglalkoznak.

A mi már most azt a kérdést illeti, vajjon a szerzőnek ezen előnyökre való tekintettel a pályázati feltételektől való eltérés daczára is kiadható-e a kitűzött pályadíj, véleményünk az, hogy a jutalmat csak akkor lehetne tőle megtagadni, ha az országos erdészeti egyesület ezen pályázatával kizárólag azon kérdések megoldását czélozta volna, melyek a feltételekben körülíratk. Minthogy azonban a dolog nem így áll, a mennyiben az országos erdészeti egyesület nem csupán specialis kérdések tisztázására szokott pályázatot kiírni, hanem pályadíjaival általában véve az erdészeti szakirodalmat szándékozik a szaktudomány minden ágában értékes és hasznos művekkel gyarapítani, a mi javaslatunk is oda terjed, miszerint a kitűzött 100 darab arany pályadíj „A tölgy és tenyésztése“ című munkának egész méltányosan odaitélhető.

E jelentés alapján az igazgató választmány az 550 frt értékkel számított 100 darab arany jutalmat a tölgy és tenyésztése című pályamunkának egyhangulag és feltétlenül odaitélte, mindazonáltal oly megjegyzéssel, hogy az egyesület elvárja a szerzőtől, hogy munkájának sajtó alá rendezésekor, ha nem is olyan terjedelemben mint eredetileg kívántatott, de legalább oly mértékben a mint az a bevezetésben történhetik, az ezuttal mellőzött kérdéseket is kidolgozza s különösen hogy művében a bíráló bizottság által szükségeseknek jelzett kiegészítéseket, módosításokat és javításokat lehetőségig megteszi.

A jeligés levélke a közgyűlésen fog felbontatni.

IV. A folyó ügyek tárgyalásánál a titkár bemutatja a m. kir. dohányjövedéki központi igazgatóság ez évi 6.421. számú átiratát, melyben tanácsot kér az egyesülettől arra nézve, miként lehetne az ugynevezett Britanica szivarok számára

szükséges ládákat, melyek ez idő szerint bükkfából készítve, Sziléziából szereztetnek be, kőris-, nyár- vagy fűzfából itthon készíteni.

Az igazgató választmány örömmel fogadja az igazgatóság ezen kezdeményező lépését, s a kérdés tanulmányozására Luczenbacher Pál elnöke alatt Ghyczy Emil, Ronai Antal, Scholtz Rezső és Szécsi Zsigmond választmányi tagokat küldi ki. Tekintettel azonban arra, hogy az említett átiratban a véleményadásnál figyelembe veendő feltételek részletesebben közölve nincsenek, s hogy általában véve abban csak egy fajta szivarládáról tétetik említés, egyidejűleg felkéri a bizottságot, hogy a szükséges felvilágosítások megszerzése céljából, a dohányjövedéki igazgatósággal közvetlen összeköttetésbe lépjen s ezuttal egyszersmind oda hatni is igyekezzék, hogy ne csak az említett fajta, hanem a használatban levő többi, európai fanemekből készülő szivarládáknak belföldön való gyártása is tervbe vétessék, annál is inkább, mert ez esetben nagyobb szükséglet kielégítéséről lévén szó, a kérdéses faipar cikkek itthon való gyártása is több sikerrel lesz megkísérthető.

V. A titkár felemlíti, hogy az egyesületi könyvtár katalógusát, mely szakszerű beosztással rövid idő alatt elkészül, célszerű volna kinyomatni s valamely alkalmas módon a tagok rendelkezésére bocsátani, hogy a meglévő szakmunkákat a vidéki tagok is kivehessék használatra. A nyomtatási költségek abban az esetben, ha a katalógusban csupán a könyvek jegyzéke vétetik fel, nem valami nagy összeget képviselnének, de abban az esetben, ha abba az „Erdészeti Lapok“ tárgy szerint elkészített részletes tartalom jegyzéke is felvételik, a költségek néhány száz forintot is kitehetnek, mivel akkor a füzet vaskosabb lenne és az utóbb említett tartalomjegyzék is csak bizonyos tiszteletdíj felajánlásával lenne valamelyik szaktárs

által elkészíthető. Az összeg ugyan most pontosan nem határozható meg, de 3—400 frt előre láthatólag elég lenne.

Az igazgató választmány helyeselve az indítványt, felhatalmazza az elnökséget hogy a december 12-én tartandó közgyűlésen ezen czélból 400 frtnyi összegnek a jövő évi költségvetésbe való felvétele iránt indítványt tegyen oly kijelentéssel, hogy ha az engedélyeztetik, a felhasználás annak idejében részletes elszámolás mellett fog eszközöltetni.

VI. A jelenleg üresen álló III. emeleti 14. számú lakás bérbé vételére nézve előnyös ajánlat érkezvén be, az igazgató választmány az előterjesztett feltételeket jóváhagyja.

VII. Az elnökség tudomására hozza a választmánynak, hogy a Thonet testvérek, Lászlóffy Gábor egyesületi tag közbenjárására, a megelőző választmányi ülés után ígéretet tettek, hogy az egyesületi helyiségek felszerelésére szükséges 1.200 frt értékű székkészletet, 600 frtért fogják az egyesület rendelkezésére bocsátani, s hogy ezen hazafias ígéretüket azóta tényleg be is is váltották. A választmány a Thonet testvérek ezen nagylelkű adományát örvendetes tudomásul veszi.

VIII. Az előbbi ügygyel kapcsolatban felkérik az elnökség, hogy a december 12-én tartandó közgyűlésen az igazgató választmány nevében indítványt tegyen az iránt, hogy az alapító tagokhoz a künnlévő alapítványok részben vagy egészben való befizetése végett újabb kérelem intéztessék.

IX. A földmívelési ministerium az érdekelt közönség tájékozása céljából részletes adatokat közöl az egyesülettel arra nézve, hogy a vadhus szállítás miként eszközölhető előnnyel. A leirat az „Erdészeti Lapok“-ban közöltetni fog.

X. Korossy Károly nyugalmazott erdőtiszt hivatkozással arra, hogy kilépési szándékát már két év előtt bejelentette s az egyesülettől nyert oklevelét is csak azért nem küldte a titkári hivatal szorgalmazására vissza, mert abban a hitben

élt, hogy azt az egyesület megkárosítása nélkül is megtarthatja emlékül, az utolsó két évre előirt tagsági illetéknek törlését kéri, visszaküldvén egyuttal oklevelét is. Az igazgató válaszmány tekintettel folyamodó anyagi helyzetére a kérelem teljesítését kivételesen megengedi.

XI. Vadas Jenő, a vadászervei erdőőri szakiskola igazgatója kérelmet intéz az egyesülethez az iránt, hogy növendékei részére az „Erdészeti Zsebnaptár“ a tagokra nézve megállapított kedvezményes áron szolgáltatassék ki. A válaszmány a kérelmet teljesíti, oly megjegyzéssel, hogy a kedvezmény a másik két erdőőri szakiskola növendékeire is kiterjesztendő.

XII. A titkár bemutatja a vízvezetéki igazgatóság értesítését, mely szerint az egyesületi ház 151 helyisége után évenként 226 frt 50 kr illeték, a folyó évre tehát augusztustól számítva 113 frt 25 kr fizetendő. Tudomásul vétetik.

XIII. A titkár jelenti, hogy a mult válaszmányi gyűlés óta a következő rendkívüli befizetések történtek:

Kötelezvényben tett alapítványaik törlesztésére befizettek: Emericzy Győző 20 frtot; Borszéký Soma 10 frtot; Özv. Uray Bodogné 160 frtot; Garlathy Oszkár 20 frtot; Korai Frigyes 80 frtot; néhai Lónyai Gábor örökösei 200 forintot.

XIV. Az indítványoknál elnök ő exja tudomására hozza a válaszmánynak, hogy az ülést megelőzőleg Rónai Antal magy. kir. főerdőtanácsos vezetése alatt egy Illés Nándor, Hoffmann Sándor, Rutska Tivadar és Horváth Sándor tagokból álló küldöttség jelent meg nála, hogy hivatalosan bejelentsen egy indítványt, melyet a deczember 12-iki közgyűlésen szándékoznak előterjeszteni, s melynek tárgyát egy közel 12.000 frtot képező alapítvány felajánlása fogja képezni. E tekintélyes összeget az Országos Erdészeti Egyesület tagjai önkéntes adományokból gyűjtötték össze eleinte a cél-

zattal, hogy az egyesület 20 éves fennállása és az „Erdészeti Lapok“ 25 éves megjelenése a folyó évi közgyűlés idejében megünnepeletessék. Midőn azonban a gyűjtés ily előre nem remélt fényes eredményre vezetett, a gyűjtő s illetve végrehajtó bizottság czélszerűbbnek és megfelelőbbnek találta a rendelkezésére bocsátott tekintélyes összeget állandó jótékony célra fordítani. Elhatározta tehát, hogy az egyesület jelenleg meglévő jótékony alapítványainak, a Deák Ferencz, Wagner Károly és a magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek alapítványának kiegészítéseül, Bedő Albert alapítvány név alatt, egy ujnak megalkotását javasolja, melynek az lenne a rendeltetése, hogy a tőke kamataiból magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek segélyre szorult jó tanuló fiai, a selmeczi erdőakadémián évenként 300 forintos ösztöndijakban részesíttessenek.

Az indítvány oly nemes intentiók megvalósítását czélozza, hogy az egyesület közgyűlésének azt köszönettel s az adakozásban résztvevő tagok iránti teljes elismeréssel kell fogadnia. Minthogy azonban a küldöttség nyilatkozata szerint, a végrehajtó bizottság nemcsak a teendő ajánlatnak elvben való elfogadását ohajtja, hanem egyszersmind azt is kívánatosnak tartja, hogy az alapítvány kezelésére vonatkozó rendelkezések — azon célból, hogy az alapítvány működését már a következő évben megkezdhesse — még az idei közgyűlésen felvétessenek az alapszabályokba: elnök ő exja szükségesnek látta a bejelentett indítványt a választmánynak is tudomására hozni, felkérve a választmányt, hogy az alapszabályok módosítását, melyre vonatkozólag a végrehajtó bizottság a tervezetet előre elkészítette, még az ülésben tárgyalás alá vegye.

Az igazgató választmány örömmel véve tudomást a bejelentettekről, az alapszabályok módosítására vonatkozó tervezetet beható tárgyalás után két jelentéktelen módosítással elfogadja s felkéri az elnökséget, hogy ha a közgyűlésen a

szóban forgó indítvány s annak kapcsán az alapszabályok módosítására vonatkozó javaslat előterjesztetik, annak elfogadását az igazgató választmány nevében is ajánlani méltóztassék.

XV. Végül a következő új tagok vétetnek fel:

a) alapító tagoknak: Miklós Lajos uradalmi erdőgyakornok, Janák László püspökségi erdőgyakornok, egyenként 160 frt alapítvánnyal kötelezvényben és Sulyok Géza megyei erdész 200 frt alapítvánnyal kötelezvényben, ajánlja Lavotha Albert; Schlachta László és Temesváry Béla egyenként 160 frt alapítvánnyal kötelezvényben, ajánlja Földi János; Allender Frigyes Coburg hercegi erdészsegéd, Bogdán Géza, Schmidt Károly, Lopusny Kornél és Payer Sándor m. kir. erdőgyakornokok, egyenként 160 frt alapítvánnyal kötelezvényben, ajánlja a titkár; Halász Géza m. kir. erdőgyakornok 160 frt alapítvánnyal kötelezvényben, ajánlja Kondor Vilmos; Kellner György megyei erdőgondnok, 160 frt alapítvánnyal kötelezvényben, ajánlja Tomcsányi Gusztáv, és Fűzi Zoltán műszaki díjnok, 160 frt alapítvánnyal kötelezvényben, ajánlja Nádas Béla;

b) rendes tagoknak: Polnisch Árpád uradalmi erdészsegéd, ajánlja A. Dunst Károly; Bossányi István, ajánlja Kiss Horváth József; Cservenka Antal erdészeti díjnok, aj. Tomcsányi Gusztáv; Demárcsik Béla boszniai államerdészeti segéd, ajánlja Lavotha Albert; Spatkovszky József urad. segéderdész, ajánlja Kiss-Horváth József; Tóth Lajos m. kir. fővadász, ajánlja Gergő Károly; Betűfy Jenő megyei erdész, ajánlja Nitnausz Gyula; Oláh József kerületi erdőgondnok, ajánlja Jenőfi Jenő; Persik István uradalmi erdész, Puskás Jenő és Chramosta Sándor erdészsegédek, ajánlja Kellner György; Kabina Emil műszaki díjnok, ajánlja Kabina János; Lorencz Jenő műszaki díjnok, ajánlja Bodor Jenő; Fischl József és Pál Tamás műszaki díjno-

kok, ajánlja Csiby Lőrincz; végül Rajtsán János m. kir. erdőgyakornok, ajánlja Bereczky Gyula.

Ezeken kívül felvételre jelentkeztek még Weinelt Károly urad. erdészsegéd; Róth Illés fakereskedő és Grünmann Arnold fakereskedő is, miután azonban a tagsági nyilatkozatukat aláírva még nem küldték vissza, felvételük csak akkor történik meg, ha ezen felvételnek eleget tesznek.

XVI. Hitelesítésre Eleőd Jósa és Hoffmann Sándor kéretnek fel. — K. m. f.

Hitelesítésül :

Eleőd Jósa,

választn. tag.

Hoffmann Sándor,

választn. tag.

Tisza Lajos,

elnök.

Horváth Sándor,

titkár.

II.

(Az Országos Erdészeti Egyesület 1886. évi december 12-én tartott rendes közgyűlésének jegyzőkönyve.)

Jelen voltak: Gróf Tisza Lajos, elnök; Bedő Albert, első alelnök; báró Bánffy Dezső, második alelnök; Horváth Sándor, titkár; dr. Amon Ede országgyűlési képviselő és Körmöczbánya város küldöttje; Adriányi Arnold kir. erdőfelügyelő; Almásy Andor m. kir. főerdőmester; Balás Pál m. kir. erdőmester; Balás Vincze m. kir. erdőmester; gr. Bánfy Béla földbirtokos; Belházy Emil m. kir. főerdőtanácsos; Bereczky Gyula m. kir. erdész; Bikkal Nándor m. kir. erdőigazgató; Berényi Frigyes m. kir. erdészeti számvizsgáló; Böhm József erdőmester; Brez Sándor erdőmester; Baiersdorf Károly fakereskedő; Csaszókóczy Károly Coburg hercegi főerdész; Csik Imre kir. alerdőfelügyelő; Csupor István m. kir. közalapítv. erdész; Durst Emil kir. erdőigazgató; Dobl Miklós m. kir. erdősámvevőségi igazgató; Eleőd Jósa ügyvéd; Ercsényi Béla m. kir. erdész; br. Feilitsch Arthur kir. alerdőfelügyelő; Fekete Lajos m. kir. erdőtanácsos és akadémiai tanár; Füstös Kálmán m. kir. főerdész; Farkas Sándor m. kir. erdészeti számtiszt; dr. Floch Henrik lovag, erdőbirtokos; Gar-

lathy Kálmán m. kir. főerdőrendező; Ghyczy Emil m. kir. minis-
teri tanácsos; Girsik János m. kir. erdőigazgató; Gaszner Imre
Coburg hercegi erdész; Gukler Károly fővárosi főerdész; dr.
Günther Antal ügyvéd; Glósz László m. kir. erdészjelölt; Hoff-
mann Sándor m. kir. főerdőtanácsos; Havas József kir. erdő-
felügyelő; Hangay Géza kir. alerdőfelügyelő; Hantos János m.
kir. erdőtanácsos; Havas Ágoston erdőmester; Hóman Bálint
gazdatiszt; Hajdu János m. kir. erdőgyakornok; Hirsch István
m. kir. ministeri titkár; Homolka Lajos m. kir. főerdész; Hay-
den Antal urad. körvadász; Jenőffy Jenő kir. alerdőfelügyelő;
Jákó Jenő m. kir. erdész; Illés Nándor m. kir. főerdőtanácsos;
Jóász Alajos m. kir. főerdész; Janatka József m. kir. közalap.
erdész; Keleti Nándor kir. erdőfelügyelő; Kostyál György er-
dőmester; Kuzma Gyula m. kir. főerdész; Krivácsy Elek kir.
erdőfelügyelő; Kellner Gusztáv kir. alerdőfelügyelő; Kovács
Géza m. kir. főerdész; gr. Keglevich Béla főispán; Kallina
Károly m. kir. erdőmester; Kondor Vilmos m. kir. erdész; Kiss
Ferencz m. kir. erdész; Krause Géza m. kir. erdész; Kalmár
Gyula főerdész; Kabina János kir. erdőfelügyelő; Kohn Jakab
fakereskedő; Luczenbacher Pál, az országos magyar gazda-
sági egyesület képviselője; Lászlóffy Gábor kir. erdőfelügyelő;
Lánczy Gyula m. kir. főerdész; Lavotha Albert kir. alerdő-
felügyelő; Lonkay Antal m. kir. faraktártiszt; Lehoczky Aladár
m. kir. erdészjelölt; Lehmann János m. kir. közalap. erdész;
Laukó Sándor erdőmester; László Gyula gazdasági tanácsnok,
Szeged sz. kir. város képviselője; Lukács Andor m. kir. erdőszám-
vivő; Miksó Imre okleveles gazdász; Milch Dávid fakereskedő;
Müller Róbert Coburg hercegi főerdész; Merényi Gyula m. kir.
erdész; Nozdroviczky Miklós városi erdőmester; Neogrády
Kálmán erdőmester; Osterlamm Armin kir. erdőfelügyelő;
Okolicsányi Lajos Coburg hercegi erdész; Ordódy Lajos az
orsz. magyar gazdasági egyesület főtítkára; Ónody Ferencz m. kir.
erdész; Pirkner Ernő m. kir. erdész; br. Prónay Aurél m. k.
erdész; Pisó Kornél m. kir. erdész; Pukács Antal m. kir. erdő-
számvivő; Párnay Atila m. kir. erdész; Palkovics Károly fő-
erdész; Pánczér József városi erdőmester; Podhraczký András
Coburg hrgi erdőigazgató; Pilz Ottó Coburg hrgi főerdész; Roxer
Vilmos kath. erdőbecslőfelügyelő; Rónay Antal m. kir. főerdőtaná-
csos; Rutska Tivadar kir. főerdőfelügyelő; Rozinszky Béla kir.
erdőfelügyelő; Ruprecht Antal m. kir. erdészjelölt; Szöcs Miklós
kir. erdőfelügyelő; Sugár Károly m. kir. főerdész; Sóltz Gyula
m. k. főerdőtanácsos és akadémiai tanár; Schmidt Arthur Coburg
hercegi főerdész; Sóltz Rezső m. kir. erdőigazgató; Sóltz Otto
erdőmester; Suselka Gusztáv üveggyáros; Steinhaus József m.

kir. főerdész; Szőcs Károly m. kir. erdész; Székely József m. kir. erdészjelölt; Scheint Adolf m. kir. erdőigazgató; Skultéty Nátán m. kir. erdőmester; Seeberg Adolf m. kir. főerdész; Somkerekgy Gusztáv m. kir. főerdész; Szalóky Hugó m. kir. erdész; Sólty Arnold kir. erdőfelügyelő; Szkokán István kir. alerdőfelügyelő; Szigethy József erdőtiszt; Smetacek Béla erdőmester; Sumihraszt Mihály m. kir. erdőgyakornok; Tavy Gusztáv m. kir. erdőrendező; Tavasy Gyula m. kir. erdész; Tomcsányi Gyula m. kir. erdőmester; Tomcsányi Gusztáv m. kir. erdőmérnök; Törzs Kálmán kir. alerdőfelügyelő; Tauber Manó fakereskedő; Teschler Vincze m. kir. főerdész; Várnay Ödön m. kir. erdész; Vágó László erdőmester; Várjon Géza m. kir. főerdőmester; Vadászfy Jenő m. k. faraktárgondnok; Véssey Ferencz kir. erdőfelügyelő; Vadas Jenő m. kir. főerdész és a vadászerei erdőri szakiskola igazgatója; Wamoscher Nándor fakereskedő; Wolf Attila m. kir. erdészeti számtiszt.

Elnök: Tisztelt közgyűlés! Midőn a mélyen tisztelt közgyűlés tagjait üdvözölni szerencsém van, szives kötelességemnek tartom bejelenteni azon tisztelt küldöttek neveit, kik egyes hatóságok és testületek képviselőiként jelentettek be ezen közgyűlésünkre.

E küldöttek a következők:

1. A földmivelés-, ipar- és kereskedelemi ministerium részéről Illés Nándor m. kir. főerdőtanácsos;

2. a vallás- és közoktatási ministerium részéről Hoffmann Sándor m. kir. főerdőtanácsos;

3. az Országos Magyar Gazdasági Egyesület képviselőletében Luczenbacher Pál, Hárkányi Károly, Kodolányi Antal, Tavasz Antal, Virágh Elek, Ordódy Lajos, Baranyi István;

4. Budapest főváros részéről Havas Sándor ny. államtitkár;

5. Szeged sz. kir. város részéről László Gyula tanácsnok.

6. Szabadka sz. kir. város részéről Szigethy József gazdasági tanácsnok és Panczér József városi erdőmester.

7. Kőrmöcz sz. kir. és főbányaváros részéről Ámon Ede országgyűlési képviselő;

8. Kecskemét sz. kir. város részéről Vágó László városi főerdész és végül

9. a felsőmagyarországi bányapolgárság képviseletében Probsztner Arthur országgyűlési képviselő.

Fogadják a tisztelt küldöttek mindannyian az országos erdészeti egyesület általom kifejezett üdvözlését. (Éljenzés). (E bevezetés után elnök hosszabb beszéddel nyitja meg a gyűlést, melyet a közgyűlés élénk éljenzéssel fogad. Lásd az „Erdészeti Lapok“ ugyanezen füzetének első cikkét).

Horváth Sándor titkár: Tisztelt közgyűlés! Az a rövid vázlat, melyről mélyen tisztelt elnökünk ó nagyméltósága beszédeben említést tenni kegyeskedett s a melyben én egyesületünk eddigi munkálkodásának főbb mozzanatait igyekeztem összeállítani a mai nap alkalmából, nem tarthat igényt arra, hogy a lefolyt 20 év kimerítő ismertetésének tekintessék. Egyesületünk történetének megíarsára nézetem szerint nem érkezett még el az idő; úgy hittem tehát helyesen cselekszem, ha tisztán az események előadásra szorítkozva, mellőzök mindent a mi az egyesület működésére oly közvetlen befolyást gyakorolt és gyakorló vezető egyeniségek ma még eléggé nem méltatható személyes érdemeire vezethető vissza. (Az előadást lásd az Erdészeti Lapok ezen füzetének elején).

Elnök: Azt hiszem, méltóztatnak beleegyezni, hogy az előterjesztett érdekes adat gyűjtemény egyesületünk közlönyében teljes szövegében közöltessék. (Helyeslés).

Tárgysorozatunk szerint most a titkári jelentés következék a megelőző közgyűlés óta letelt időről; részemről azonban bátor vagyok javasolni, hogy ezt megelőzőleg, soron kívül, azon idítványokat vegyük elő, melyek különben a tárgysorozat 8. pontjánál kerültek volna szőnyegre. (Helyeslés).

Első helyen Bedő Albert alelnök ur jelentett be nálam egy ilyen indítványt, kérem azt meghallgatni.

Bedő Albert: Tisztelt közgyűlés! Az országos erdészeti egyesület mai ünnepélyes közgyűlése alkalmából, midőn egyesületünk eddigi husz éves működésének zárpontján áll, midőn ezen működés alapján mint háziur beköltözhetett e helyre, nem mulaszthatom el, hogy részemről két oly indítvánnyal ne járuljak a t. közgyűlés elé, mely meggyőződésem szerint csak visszhangja azon kívánalomnak, mely e közgyűlés minden tagjának kebelében él.

Ismeretes dolog, hogy az országos erdészeti egyesület működésének kezdete a magyar alkotmányos élet megindulásával esik össze, s hogy ezen alkotmányos kormányzat és élet aegise alatt fejlődhetett az egyesület oda, a hova szerencsésen elérkezett a mai napig.

Ezen alkotmányos kormányzat létesítője a mi bölcs ítélteü felséges királyunk. Én tehát egyesületünk ezen örök emlékezetü ünnepélyes napján a minden magyar ember kebelében lángoló hódolatteljes érzéssel indítványozom, hogy Ő cs. és apostoli királyi Felségének arczképe életnagyságban e közgyűlési terem számára lefesttessék és itt felállittassék. (Élénk helyeslés).

Második indítványom, t. közgyűlés, hasonló irányu és oly férfiura vonatkozik, a kinek nevét, ha meg nem nevezném is, mindenki eltalálja. E férfiu az országos erdészeti egyesület mélyen tisztelt elnöke, Tisza Lajos gróf Ő nagyméltósága. (Zajos éljenzés).

Egyesületünknek az ő kormányzata és vezetése alatt sikerült e házba jutni. E ház a magyar erdészek szívében régen elérni óhajtott azon ígéret háza, a melybe bejutni kívántunk azért, hogy törekvéseinknek e külsőleg is látható köz-

pontján kifejezett erővel és megerősödött hittel törekedhessünk a magyar erdőgazdaság jövőjének állandó biztosítására.

Indítványozom ennél fogva, hogy ezen férfinak arczképe is, ki minket az ígéret e házába bevezetett, életnagyságban lefesttessék és e teremben felállittassék. (Élénk helyeslés).

Elnök: Tisztelt közgyűlés! Az első indítványra nézve, úgy gondolom, kimondhatom a közgyűlés határozatát, hogy Ő Felségének arczképe azonnal megrendeltessék és ezen terem méltó diszítésére itt elhelyeztessék. Ugy hiszem, azt is hozzátehetem, hogy e határozat végre hajtásával az igazgató választmány bizatik meg.

A mi a másik indítványt illeti, méltóztassanak erre vonatkozólag egy kérésemet teljesíteni.

Meghajtva és megtisztelve érzem magamat ezen indítvány és az annak folytán nyilvánult hangulat által. De — hogy így fejezzem ki magamat — teljes örömet csak azon esetben okozna nekem a tisztelt közgyűlés, ha az előterjesztett indítványt egy módosítvánnyal méltóztatnék elfogadni, azzal a módosítvánnyal, hogy a foganatosítás azon nap megünneplésére halasztassék el, melyen majd elmondhatjuk, hogy nincs többé adósságunk. Ezen ház építéséből kifolyólag még néhány ezer forint teher háramlík reánk, melyet azonban, reménylem, egy-két év alatt sikerülend törlesztenünk. Azon a napon, a melyen ennek megtörténtét bejelenthetem, midőn ezen örvendetes körülményt megünnepelhetjük, szívesen és hálásan fogom venni ezen irányomban nyilvánult kitüntetést. (Éljenzés és ellenmondások). Most azonban méltóztassanak megengedni, hogy az előterjesztett indítványra az én módosítványom értelmében mondhassam ki a határozatot, akként formulázva azt, hogy a t. közgyűlés elrendeli miszerint akkor, a midőn az egyesületnek ezen ház építéséből származó terhei teljesen tör-

lesztve lesznek, az indítványozott második kép is elkészítettessék. (Éljenzés és ellenmondások).

Bedő Albert: Mélyen tisztelt elnökünk ő excellentiájának indítványait eddigelé változtatás nélkül szoktunk és igyekeztünk elfogadni; engedje meg azonban Ő nagyméltósága, hogy ezuttal indítványát megváltoztathassuk és azt, a mit Ő nagyméltósága a jövőre kíván elodázni, mi már most elhatározhatunk és azonnal teljesíthessük. (Élénk helyeslés).

Elnök: Az indítvány végrehajtásával mindenesetre az igazgató választmányt méltóztatnak megbizni, mely az egyesület anyagi helyzetéért első sorban felelős. Az igazgató választmány tehát az adott viszonyok és körülmények között igyekezni fog a közgyűlés ezen határozatának is eleget tenni. (Éljenzés).

Egy további indítványt Rónai Antal főerdőtanácsos ur jelentett be, kérem, sziveskedjék azt előterjeszteni.

Rónai Antal: Nagyméltóságu Elnök Ur! Tisztelt közgyűlés! Egyesületünk mult évi közgyűlése alkalmával tisztelt barátunk Rutska Tivadard kezdeményezésére számos tagtársunk közreműködésével egy bizottság alakult a végből, hogy a magyar erdészek és a hazai erdészeti iránt melegen érdeklődők kegyeletes érzéseik zálogául, az „Erdészeti Lapok“ 25 éves fennállása, és az „Országos Erdészeti Egyesület“ 20 évi áldásos működésének ma lefolyó fényes ünnepét, székházunknak mai nap történő felavatásakor, — maradandó becsű emlékekkel megörökítsék.

Ezen bizottság, feladatát — a kitűzött nemes célhoz méltóan — teljesíteni kívánván, gyűjtést rendezett, melynek eredményeképp a mai napig 11.386 frt 65 kr lett adományozva, s a mely összeg az időközi kamatokkal együtt 11.652 frt 58 kr-ra tehető.

Mielőtt azonban a kiküldött bizottság által, ezen kegye-

letes adományok, illetve ezek gyümölcsöző elhelyezéséből évente befolyandó jövedelmek hova fordítására nézve hozott határozatot előadnám, és a fölött alapszabályainkkal összhangzásban indítványt tennék, legyen nekem megengedve, már benyújtandó indítványunk okadatoltsága tekintetéből is, az előttem szóllott nagy érdemű férfiak előadásának mintegy kiegészítéseül mai ünnepünk fontosságáról nagy vonásokban a következőkben megemlékezmem.

Midőn szakunk és irodalmának 25 évi pályafutásáról megakarunk emlékezni, nem lehet ki nem emelnem azt: hogy $\frac{1}{4}$ század a nemzetek életében ugyan nem hosszú idő, de egy nemzeti irodalom életében s különösen olyanében mint a magyar, melynek megifjudása alig nyulik mélyebben vissza egy századnál, s fennállásának csak két utolsó tizedére esik a műszaki tudományok komoly és céltudatos művelése, — mindenestre számot tevő tényező! — És ha itt tényező, — mennyivel inkább az a technikai szakirodalomban, melyben néha egész rendszerek egy új találmány vagy fölfedezés által teljesen elavulnak; — és mennyivel inkább ez tüzetesen a mi erdészeti irodalmunk életében, a melynek mezeje nálunk ismeretlen volt még akkor is, midőn már azon általános igazság rég utat tört magának, hogy „egyesek kimivelhetik ugyan magukat idegen nyelv és irodalom segélyével is, de egész nemzet, csak saját nemzeti nyelvén lehet mivelt”; — sőt a mely idegen maradt a hazában nemcsak akkor, midőn a nemzet nagy lantosai hatalmas dithyrambjaikkal az ellanyhult nemzeti szellemet már lánggra lobbantották, de még akkor is, midőn a hazai nyelv már majdnem minden téren természetes jogaiba lépett.

És ha az „Erdészeti Lapok” megindulását, egyesületünk megalakulását megelőző azon korszakra pillantunk vissza, — midőn még idegen nyelv, idegen érzület és idegen érdekek

szolgálatában állott hazánkban az erdészet, midőn a hazai erők majdnem erőszakkal lettek e térről leszorítva; s midőn azok kik zengzetes nyelvünkön az erdészetet első gyanánt művelni kezdték az önző fondorlatok áldozatává lettek; és a midőn még erdészetünknek tábora, pártja nem volt, csak egy lelkes apostoli csoportja — és ha eme borus korszakot összehasonlítjuk a maival, — mely erdészetünknek oly szellemi és anyagi vívmányait tünteti föl, — hogy az egy szak ily rövid idejű életében még a legműveltebb nemzetek művelődés történetében is ritkítja pártját, — lehetetlen el nem ismernünk: hogy a lefolyt 25 esztendő hazai erdészetünk életében oly korszak, a mely szakunk biztos fejlődése s felvirágzásának szilárd alapjait vetette meg, és a melynek önzetlenül működő tényezői szakunkat örök hálára kötelezték.

Azonban a 25 év előtti erdészetnek hazaivá tétele érdekében megindult küzdelmes mozgalomtól a mai napig letelt korszakot vázolni, — ismertetni, — nem lehet céloim, mert hisz azt és az abban ernyedetlen buzgalommal működött lelkes honfiak önzetlen tevékenységét és nagy tetteit érdemük szerint méltatni irodalmi, illetve művelődés történeti feladat. Az én céloim tárgyammal összefüggőleg csak az lehet, hogy azon férfiak egyikének érdemeivel foglalkozzam vázlatosan, ki a bizottságunk nevében teendő indítvánnyal válhatlan kapcsolatban áll, és a ki pályája kezdetétől fogva kitűnő szellemének összes tevékenységét szakunknak szentelvén a legnehezebb évek tűzpróbáiból mint érczjellemű vezér került ki.

Ugy vagyok meggyőződve, hogy mondanom sem kell s mégis mindnyájan tudjuk, hogy ezen férfi nem lehet más mint mélyen tisztelt első alelnökünk Kálnoki Bedő Albert, ki mint az erdészeti egyesület első titkára, majd mint az „Erdészeti Lapok“ szerkesztője később pedig és most mint egyesületünk első alelnöke alkotó erejét az országos erdészeti egyesület

szellemi és anyagi felvirágzása fejlesztésének, erdészeti irodalmunk megizmosításának szentelte, s mint erdészeti író a múlt évben megjelent monumentális művével oly hirnevet szerzett szakunknak a mivelt nyugot szakirodalmaiban is, minőt elérni erdészetünk ifju életében a képzelet merész szárnyalása sem remélhetett, a ki erdészetünket korábbi alárendelt helyzetéből az önállóság oly magas polczára emelte, a minön kevés szak áll, és a ki végre testületünket a nemzeti érzület folytonos élesztgetésével oda emelte, hogy az a mi 25 év előtt teljesen nemzetietlen volt, ma ugy szólva kivétel nélkül a hazafias szellem szövétnekét lobogtatja, és ezen irány hirdetője s terjesztője hazánk azon határvidékein is, hol a magyar állameszme megszilárdulása szükségességének tudata a kebleket még mindég nem hatotta át.

Egyesületünk ugy a honfírények, mint a szakunk körében szerzett kiváló érdemek iránti kegyeletes elismerését eddigelé mindég ugy fejezte ki, hogy jeleseink, kitünőségeink nevére erdészeti irodalmunk fejlesztésére szolgáló, avagy jótékony czélu alapítványokat tett. Igy tette a magyar nemzet nagy fiának, a haza bölcsének emléke iránti legmélyebb tiszteletünk jeléül irodalmi czélra a „Deák Ferencz“ nevét viselő alapítványt; így tette továbbá boldog emlékű Wagner Károly volt I. alelnökünk elhunytá alkalmából, az átszellemült személye és szakunk érdekében kifejtett nagy eredményü működése iránt táplált őszinte hálánk kifejezéséül jótékony czélra a „Wagner Károly“ alapítványt; és így tette végre szintén jótékony czélból „A magyar erdőtisztek és altisztek segélyezési alapítványát“, illetve Ő Excellentiája, egyesületünk mélyen tisztelt elnökének a hazai erdőgazdaság és egyesületünk érdekeinek lelkes szolgálatában szerzett fényes és elvülhetlenül nagy érdemei halvány elismeréseül a „Tisza Lajos“ néven ismeretes alapítványt.

Bizottságunk szintén ezen, egyesületünk által mintegy a jövőnek is irányt adó uton kívánván haladni, egyedül helyesnek azt találta, hogy a befolyt összegből, szeretve tisztelt I. alelnökünk vázolt érdemei kitüntetésének emlékére „Bedő Albert alapítvány“ czimen a következő indítványunkban foglalt célra alapítvány tétessék.

Indítványunk pedig következőleg szól:

„Annak emlékére, hogy az országos erdészeti egyesület ujonnan épült székházának felavatása alkalmával működésének huszadik évét fejezi be, s ugyanakkor az „Erdészeti Lapok“ is pályafutásuk első negyed századának végére érnek, az egyesület tagjainak önkéntes adományaiból magán uton összegyűjtött, és az országos erdészeti egyesület rendelkezésére bocsátott 11.652 frt 58 krnyi összegből, és a még esetleg ezután felajánlandó adományokból „Bedő Albert alapítvány“ név alatt alapítvány tétetik le azon rendeltetéssel, hogy annak kamataiból olyan magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek fiai, kik az egyesületnek első belépésöktől kezdve állandóan és legalább öt éven át tagjai voltak illetőleg tagjai közé tartoznak, és tagsági kötelezettségeiknek pontosan eleget tettek, azon esetre ha erdészeti pályára lépni szándékoznak, a selmeczi m. kir. erdőakadémián vagy más ezzel hasonló rangu később felállítandó magyar erdészeti tanintézeten tanulmányaik végzése alatt 300 frtos évi ösztöndijakban részesítessenek“.

Midőn ezen — bizottságunk nevében tett — indítvány kegyes elfogadását tiszteletteljesen kérem, egyszersmind tekintettel arra: hogy bizottságunk célzata az, miszerint egy ifju már a jövő évi január hó 1-től élvezzen ösztöndiját a Bedő alapítványból, ez pedig csak úgy vehető foganatba, ha alapszabályaink tett indítványunk értelmében módosítatnak illetve kibővítettnek, van szerencsém a mélyen tisztelt igazgató választ-

mánynak már is benyújtott alapszabályi tervezetünket azon alázatos kérelemmel bemutatni, miszerint azt még ez alkalommal tárgyalás alá venni méltóztassék.

Elnök: Azt hiszem, a tisztelt közgyűlés egyhangulag elfogadja ezt az indítványt, mely — ellehet mondani — valóban lélekemelő tanuságát foglalja magában azon érdeklődésnek, melylyel az egyesület tagjai az egyesület által előmozdítandó czélokat mindannyiszor felkarolják. Az a testület, mely egy rövid év leforgása alatt abban az aránylag véve szűk körben, melyben egyesületünk mozog, ily nemes czélra ily nagy összeget gyűjthetett össze, méltán megérdemli az elismerést.

Az indítványra nézve különben megjegyzem, hogy az igazgató választmány azt, miután az elnökségnek előre bejelentetett, a f. hó 10-én tartott ülésben már letárgyalta, s hogy a kitűzött cél minél gyorsabban elérhető legyen és egy ösztöndíj már a jövő január hó elsejétől kezdve folyóvá tétethessék, az új alapítvány szabályzatát a végrehajtó bizottság tervezete alapján úgy a miként az az alapszabályokba beiktatandó lesz megállapította, úgy hogy azt most a tisztelt közgyűlés és tárgyalás alá veheti. (Helyeslés).

Horváth Sándor titkár: Az alapítvány szabályzata az igazgató választmány által csekély módosításokkal elfogadott tervezet szerint az alapszabályok 96-ik §-a után volna beillesztendő és összesen 10. §-ból állana, melyek a következőket foglalják magukban.

V. *Bedő Albert alapítvány.*

97. §. Az 1886. évi december 12-én tartott közgyűlés határozatából, annak az emlékére, hogy az országos erdészeti egyesület ujonnan épült székházának felavatása alkalmával — működésének huszadik évét fejezi be s ugyanekkor az „Erdé-

szeti Lapok“ is pályafutásuk első negyedszázadának végére érnek, az egyesület tagjainak önkéntes adományaiból magán uton összegyűjtött és az egyesület rendelkezésére bocsátott kerek számban 12.000 frtnyi összegből alapítvány tétetik le azon rendeltetéssel, hogy annak kamataiból, olyan magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek fiai, kik az egyesületnek első belépésüktől kezdve állandóan és legalább öt éven át tagjai voltak s illetőleg tagjai közé tartoznak, és tagsági kötelezettségeiknek pontosan eleget tettek, azon esetben, ha az erdészeti pályára lépni szándékoznak, a selmeczi m. kir. erdőakadémián, vagy más ezzel hasonló rangu később felállítandó magyar erdészeti tanintézetben tanulmányaik végzése alatt ösztöndíjban részesíttessenek.

98. §. Az alapítvány az egyesület ezidő szerinti első alelnökének és az Erdészeti Lapok szerkesztőjének, az országos erdészeti egyesület szellemi munkásságának és anyagi erejének emelése és a magyar erdészeti irodalom fejlesztése körül évek hosszú során át szerzett érdemei elismerésül, az alapítók kívánságához képest „Bedő Albert alapítvány“-nak neveztetik el.

99. §. Az alapítvány, mely további önkéntes adományokból s esetleges hagyományokból és az országos erdészeti egyesület közgyűlése által esetleg megszavazandó összegekből tovább növeltetik, az országos erdészeti egyesület tulajdonát képezi s mint ilyen, az alapszabályoknak az alapítványi vagyon kezelésére vonatkozó rendelkezései szerint kezeltetik, oly kikötéssel azonban, hogy a tőke állása számadásszerűleg nyilvántartandó, annak egyszersmindenkorra 5⁰/₀-kal megállapított kamatai pedig az egyesület költségvetésében mint bevétel a „Bedő Albert alapítvány bevétele“ című rovat alatt, s mint kiadás a „Bedő Albert alapítványból adandó ösztöndíjakra“ című rovat alatt mindig külön kitüntetendők.

100. §. Az alapítvány kamataiból, az összeg nagyságához képest, évenként egy vagy több 300 forintos évi ösztöndíj

adatik ki, a kamatok azon fennmaradó része ellenben, mely a 300 forintot nem éri el, a tőkéhez csatoltatik.

101. §. Az alapítvány ösztöndija, illetve ösztöndijai, első ízben 1887. január elsejétől kezdve, azontul pedig az erdőakadémiai tanév kezdő hónapjának elsejétől kezdve adatnak ki előleges havi részletekben. Ha egy már oda adományozott ösztöndij a tanév befejezése előtt bármely okból üresedésbe jön, a következő tanév kezdetéig az esedékes havi részletek a tőkéhez csatoltatnak.

102. §. Az ösztöndijak odaadományozása céljából első ízben 1887 január havában, később pedig az illető év június havában 4 heti határidő kitűzése mellett s az adományozás feltételeinek részletes közlésével az Erdészeti Lapokban s más hirlapokban rendes pályázat hirdettetik.

A pályázatban az országos erdészeti egyesülethez intézett folyamodvánnyal részt vehet minden középiskolát végzett szegénysorsu ifju, ki atyjára nézve a 97. §-ban megszabott feltételeket, magára nézve pedig azt, hogy a középiskolák valamelyikét jó sikerrel elvégezte s hogy ép, egészséges testtel, jó látó és halló érzékkel bir, érettségi bizonyítvánnyal s illetőleg orvosi bizonyítvánnyal hitelesen igazolja.

Azok, kik az erdőakadémián, mint rendes hallgatók egy vagy több félévet már eltöltöttek, a fentebb megjelölt okmányokon kívül az akadémiai vizsgálatokon nyert bizonyítványukat is kötelesek csatolni a folyamodványhoz.

103. §. A pályázat alá bocsátott ösztöndijakat az igazgató választmány első ízben 1887. évi január hóban, azontul pedig az illető év augusztus havának első felében itéli oda, még pedig a szülők anyagi helyzetének s a folyamodók iskolai bizonyítványainak gondos figyelembe vétele után azon folyamodóknak, kik társaik között az anyagi támogatásra leginkább rászorulnak s a kik egyszersmind arra nézve, hogy az erdő-

szeti tanfolyamot sikeresen el fogják végezni, aránylag véve legtöbb s általában véve is elég biztosítékot nyújtanak.

104. §. Az ösztöndíj megnyeréséről az illetőket az egyesület titkári hivatala haladéktalanul értesíti oly megjegyzéssel azonban, hogy az ösztöndíj első részlete csak akkor szolgáltat ki nekik az egyesület pénztárából, ha az erdőakadémia rendes hallgatói közé tényleg beiratkoztak s az erről szóló akadémiai igazolványt beküldötték.

105. §. Az ösztöndíjak élvezői a félévi vizsgálatok befejezése után következő hónap elsejéig a vizsgálatokon nyert eredményekről hiteles bizonyítványt kötelesek az országos erdészeti egyesülethez beterjeszteni. Ennek elmulasztása esetében az ösztöndíj következő részletei visszatartatnak s csak akkor szolgáltatnak ki utólagosan, ha az ösztöndíj élvezője e feltételelt mulasztásának igazolása mellett teljesíti.

106. §. Az ösztöndíj annak élvezőjétől véglegesen visszavonatik:

1. ha a félévi vizsgákon egy vagy több tantárgyból ki nem elégitő osztályzatot nyer;
2. ha a rendes hallgatókra nézve kötelező vizsgát egy vagy több tantárgyból letenni elmulasztja s mulasztását elfogadható okokkal indokolni nem tudja;
3. ha időközben állami vagy más magán ösztöndíj élvezetébe lép és végül
4. ha erkölcsi magaviselete bármilyen tekintetben kifogás alá esik.

Ezekből áll az új alapítvány szabályzata melyet az igazgató választmány elfogadásra ajánl (Elfogadjuk!) s mely ha az alapszabályokba beiktattatik, önként értesődőleg a később következő szakaszok is módosítandók lesznek annyiban, hogy az egyes szakaszok számait megfelelően változtatni kellend. (Helyeslés).

Elnök: Ugy látom, hogy a tisztelt közgyűlés az igazgató választmány javaslatát helyesléssel fogadja; ki mondom tehát a határozatot, hogy a felolvasott §§-ok elfogadtatnak s az igazgató választmány megbizatik, hogy azokat az alapszabályokba beillesztve és a további szükséges változtatásokat megtéve az ekként módosított alapszabályok mielőbbi jóváhagyását illetékes helyen kieszközölje. (Helyeslés).

Bedő Albert: Mélyen tisztelt közgyűlés! Azon megtiszteltetést, mely a most elfogadott indítványban reám nézve foglaltatik s a melyet nem reméltem és nem is vártam vagy óhajtottam, nagy hálával és köszönettel fogadom. Zálogát és jelét látam én ebben is annak, hogy a magyar erdőtisztek az erdészeti közügyek terén alkotni lángoló lelkesedéssel törekednek. Kivánom, hogy e láng mindig magasra lobogjon és soha ki ne aludjék sem az ők sem az utódaik kebelében, hogy az erdészet ügyének javára nagy eredményeket érhesenek el.

De engedje meg a mélyen tisztelt közgyűlés, hogy az alapítvány elnevezését illetőleg egy kérelmet terjeszthessek elő.

Az Országos Erdészeti Egyesület alapítványi családjában van már egy alapítvány, mely nem visel nevet és ennek daczára mindannyian jól tudjuk, hogy kinek nevére szól az. Maradjon talán az új alapítvány is név nélkül, de ha ez nem lehetséges egy feltétel alatt belenyugoszom az elnevezésbe is, azon feltétel alatt, ha azon férfiú, kinek nevét az általam említett korábbi alapítványnak viselni kell, kinek az erdészet körül szerzett érdemei sziveinkben élnek, megengedi azt, hogy amaz előbb született alapítvány hamarább keresztelhessék meg mint a ma megalkotott. (Élénk éljenzés). Azon esetre, mondom, ha Ő excellentiája megengedi, hogy az 1882-ben a magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek segélyezésére tett egyesületi alapítvány az ő nevét viselhesse, én is belenyug-

szom abba, hogy az új alapítvány neve elfogadtassék, de ha ez a feltétel be nem következne, kérem a t. közgyűlést, hogy az új alapítvány is a névtelen alapítványok sorában szerepeljen.

Horváth Sándor: Én állásomból folyó hivatalos kötelességemnek tartom tiszteletteljesen megjegyezni, hogy az 1882-ik évi máramarosi közgyűlés tényleg már meghozta azon határozatot, hogy a magyar erdőtiszték segélyezésére szolgáló alapítvány mélyen tisztelt elnökünk ő nagyméltóságának nevét viselje, és csak Ő nagyméltóságának határozott kívánatára egyezett bele nagy nehezen, hogy az alapítvány addig míg Ő nagyméltósága az egyesület élén áll, névtelen maradjon. Minthogy azonban mi valamenyien azt kívánjuk, hogy Ő nagyméltósága még nagyon sokáig maradjon az egyesület élén és e kívánságunk teljesedését reméljük is, s más felől nem akarunk, hogy egy, évekkal ezelőtt alkotott alapítvány sokáig névtelen maradjon, én is és megvagyok győződve az egyesület többi tagjai is kivétel nélkül csatlakozunk azon kérelemhez, melyet az alelnök ur ő méltósága előterjeszteni méltóztatott. (Élénk helyeslés).

Elnök: Tisztelt közgyűlés! Nem akarom ismételni azon okokat, melyek engem arra indítottak, hogy a máramarosi közgyűlésen felkérjem az egyesületet, hogy addig míg szerencsés lehetek az egyesület elnökségét viselni, a magyar erdőtiszték alapítványa névtelen maradjon. Az egyik indok az volt, hogy egyedül lettem volna az erdőszeti egyesület tényleges tisztségviselői közül azon helyzetben, hogy egy alapítvány nevéről neveztessek el. Az a körülmény azonban, hogy most nem így állana a dolog, még nem indítana arra, hogy akkori kéresemről most elálljak, ha tisztelt elnök társam nem épen ezen feltételhez kötötte volna beleegyezését abba, hogy a ma létesített alapítvány az ő nevét viselje. Én részemről oly nagy súlyt fekte-

tek arra, hogy ez az új alapítvány, mely derék erdőtisztek kiképzését fogja előmozdítani, már a mai napon véglegesen megalkottassék, hogy ezen cél elérése végett szívesen elállok kérelmem további fentartásából. (Zajos éljenzés).

Ezzel az előterjesztett indítvány el lévén intézve, a fogantatással az igazgató választmány bizatik meg.

Most áttérhetnénk t. közgyűlés a tárgysorozat 2-ik pontjára, miután azonban a sorrendet már úgy is megváltoztattuk, czélszerűbbnek látnám, ha megelőzőleg a 3-ik pontot vennők elé, mely az egyesületi számadások megvizsgálása és a költségvetés megállapítása iránt intézkedik. (Helyeslés).

Az igazgató választmány ezen ügyeket — mint a tagok között kiosztott, erre vonatkozó részletes jelentésből meggyőződni méltóztattak — a maga részéről már elintézte; az eddigi gyakorlat szerint tehát nincs más hátra, mint hogy most a t. közgyűlés részéről is egy bizottság küldessék ki, azzal a felhívással, hogy az egyesület 1885-dik évi számadásait és az 1887-ik évi költségvetési tervezetet az igazgató választmány említett jelentése alapján még egyszer felülvizsgálja s eljárása eredményéről még e közgyűlés folyama alatt jelentést tegyen. E bizottságba részemről ha méltóztatnak beleegyezni Belházy Emil m. kir. főerdőtanácsos ur elnöklete alatt Balázs Pál m. kir. erdőmester urat és Scholtz Ottó uradalmi erdőmester urat kérem fel. (Helyeslés).

E szerint most már áttérhetünk a mult évi közgyűlés óta történekről számot adó titkári jelentésre, melyet miután a titkár ur a számadás vizsgáló bizottsággal lesz rövid ideig elfoglalva báró Feilitzsch Arthur kir. alerdőfelügyelő ur lesz szíves felolvasni.

Báró Feilitzsch Arthur olvassa a jelentést (l. az „Erd. Lapok“ ezen füzetének 3-ik cikkét), melynek egyes

pontjainál az előterjesztett és helyesléssel fogadott indítványok alapján a következő határozatok mondatnak ki.

1. A közgyűlés jóváhagyólag veszi tudomásal az igazgató választmánynak azon intézkedését, hogy az Erdészeti Rendeleték Tára első 5 év folyamából második kiadás készítését rendelte el, s ezzel kapcsolatban felhatalmazza az igazgató választmányt, hogy az egyesület szakkönyvtárának katalógusát és az „Erdészeti Lapok“ eddigi évfolyamainak tartalomjegyzékét elkészíttesse és kinyomassa.

2. A közgyűlés felhatalmazza az elnökséget, hogy az egyesület alapító tagjaihoz a kötelezvényekben tett alapítványok egészben vagy részben való törlesztése iránt újabb kérelmet intézzon.

3. Azon nemeskeblű adományozók iránt, kik az egyesületi ház építési tőkájének növeléséhez hozzájárultak s kiknek neve és adománya a titkári jelentésben részletesen felsorolattott, a közgyűlés elismerését és köszönetét fejezi ki, s egyzsersmind elhatározza, hogy ez jegyzőkönyvileg is megörökíttessék.

4. Az igazgató választmánynak az építés ügyében tett intézkedései jóváhagyólag tudomásul vétetnek s egyuttal felhatalmaztatik az igazgató választmány, hogy a hátralevő munkálatokat befejezhesse.

5. Felhatalmaztatik az elnökség, hogy a folyó évi számadások lezárása alkalmával a mutatkozó bevételi feleslegből a magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek segély alapjához 280 frtot csatoljon s illetőleg, hogy ezen összeggel az alap ez évi kamataiból fel nem használt s az alapszabályok értelmében a tőkéhez csatolandó 720 frtnyi maradványt 1000 frtra egészítse ki.

6. A bejelentett új alapító és rendes tagok az egyesület kötelékébe felvétetnek.

7. A mult évi közgyűlés óta elhunyt egyesületi tagok elvesztése felett a közgyűlés részvétét és sajnálatát jegyzőkönyvileg fejezi ki.

Következik a tárgysorozat 4-ik pontja: Jelentés a Deák Ferencz alapítvány pályakérdéseiről.

Horváth Sándor titkár: Egyesületünknek ez idő szerint három pályakérdése van függőben, egynek az eredménye pedig most fog nyilvánosságra hozatni.

A függőben levő pályázatok közül az első 1886-ban iratott ki az Erdészeti Növénytanra 200 darab arany pályadíjjal. Első határideje 1883. márczius havában járt le, de az eredmény csak egy töredékes kézirat volt, melyet nem lehetett figyelembe venni. A második határidőre, mely 1884-ben járt le semmi sem érkezett be. Végre 1885-ben az eredmény egy teljes kézirat volt, azonban a bírálatra kiküldött bizottság ezt sem találta teljesen megfelelőnek s ennél fogva a pályadíjat csak arra az esetre javasolta kiadni a szerzőnek, ha művét gyökeresen átdolgozza. A mult évi közgyűlésnek ily értelemben hozott határozata folytán tehát a szerző nyilatkozatra hivatott fel arra nézve, hajlandó-e a bíráló bizottság feltételeinek eleget tenni s ha igen mennyi időt kíván az átdolgozásra. A szerző e felhívásra igenlőleg válaszolt s kéziratának átdolgozására 1888. évi márczius végéig terjedő határidőt kért, mit az igazgató válaszmány a közgyűléstől nyert felhatalmazás alapján meg is adott.

A második pályázat az Erdőrendezés kézikönyvére iratott ki még 1882-ben 100 darab arany jutalommal és 1884. végén lejáró határidővel. Sajnos azonban pályázó sem az első, sem az 1885. végén lejárt második határidőre nem jelentkezett, úgy hogy az igazgató válaszmány e felette fontos és sürgős munka megírásának biztosítása czéljából, szükségesnek látta eltérni az eddig követett eljárástól s zárt pályázat helyett

megbizással tenni kísérletet. Hogy ez milyen feltételek alatt s milyen eredménnyel történt, azt miután a tárgysorozat következő pontjával szoros összefüggésben áll, később leszek bátor előadni.

A harmadik függőben levő pályázat tárgyát az Erdészeti felmérés kézikönyve képezi, melynek megírására 100 darab aranyjuttalom kitűzése mellett 1887. márczius 31-éig terjedő határidő adatott.

A határidő tehát ezen pályázatnál még nem járt le s így az eredményről sem terjeszthető elő még jelentés.

A negyedik pályázat, mely már nem tartozik a függőben levők közé, a magyarországi tölgyesek monographiájára iratott ki 1884-ben 100 darab aranyjuttalommal és 1886. márczius 30-án lejáró határidővel. Eredménye egy teljes kézirat volt, melyet az ismeretlen szerző „A tölgy és tenyésztése“ czimmal „élj az idővel“ jelige alatt terjesztett be. E munkát az igazgató válaszmány Bedő Albert első alelnök elnöklete alatt Illés Nándor, Hoffmann Sándor és Horváth Sándor tagokból álló bizottságnak adta ki bírálat végett, mely jelentését az igazgató válaszmány f. hó 10-én tartott ülésén terjesztette elő.

Az igazgató válaszmány e jelentés alapján, mely az említett ülés jegyzőkönyvében szószerint közölni fog, „A tölgy és tenyésztése“ című pályamunka szerzőjének a kitűzött jutalmat egyhangulag és feltétlenül oda ítélte, oly megjegyzéssel azonban, miszerint elvárja a szerzőtől, hogy munkájának sajtó alá rendezésekor — ha nem is olyan terjedelemben a mint eredetileg kívántatott, de legalább oly mértékben a mint az a bevezetésben történhetik — az ezuttal mellőzött kérdéseket is kidolgozza, s különösen, hogy művében azon kiegészítéseket, módosításokat és javításokat, melyeket a bíráló bizottság véleményében szükségeseknek jelzett, lehetőségig megteszi.

Ezekből áll tisztelt közgyűlés, a mit az igazgató választmány meghagyásából kiirt pályázatainkról jelenthetek; méltóztassanak a részben kedvező eredményt tudomásul venni. (Helyeslés).

Elnök: Alapszabályaink értelmében a Deák Ferencz alapítvány pályázataira beérkezett munkák sorsa felett az igazgató választmány véglegesen dönt. Az előterjesztett jelentésnek tehát nem csak azt a részét kell tudomásul vennünk, mely a még függőben levő pályázatokra vonatkozik, hanem azt is, melyben az igazgató választmánynak „A tölgy és tenyésztése“ című munka felett hozott érdemleges határozata terjesztett elő. A pályadíj nyertes munka szerzőjének a neve azonban, szintén az alapszabályok értelmében, a közgyűlésen hozandó nyilvánosságra, bátor vagyok tehát a sértetlen jeligés levelet felbontani. (Megtörténik).

A jeligés levélke szerint a „A tölgy és tenyésztése“ című pályamunka szerzője Fekete Lajos m. kir. erdőtanácsos és akadémiai tanár, (Éljenzés) kinek a titkári hivatal az 550 frttal számított 100 drb arany jutalmat ki fogja szolgáltatni.

Ezzel áttérhetünk t. közgyűlés a tárgysorozat 5-ik pontjára: az igazgató választmány előterjesztésére a Deák Ferencz alapítvány 1887-ik évi kamataiból kitűzendő pályakérdés tárgyában.

Horváth Sándor titkár: Már a tárgysorozat megelőző pontjánál bátor voltam megemlíteni t. közgyűlés, hogy az igazgató választmány az Erdőrendezéstan kézikönyvének megírása czéljából oly intézkedéseket tett, a melyek szoros összefüggésben állanak a tárgysorozat ezen pontjánál szönyegre kerülő kérdéssel, t. i. a Deák Ferencz alapítvány 1887-ik évi kamatai hova fordításának kérdésével. Az összefüggés abban áll t. közgyűlés, hogy az igazgató választmány szükségesnek

látta az Erdőrendezéstan megírásának díját az eredetileg megállapított 100 aranyról 200 drb aranyra emelni fel s miután a Deák Ferencz alapítvány eddigi kamatai mind le voltak foglalva, e célra pótlásul az alapítvány 1887-ik évi kamatait jelölte ki.

Javaslat helyett tehát arra nézve, hogy az alapítvány jövő évi kamatai mily célra használtassanak fel, egyszerűen azt a tiszteletteljes kérést bátorkodom előterjeszteni, hogy az igazgató választmánynak utólagos helybenhagyás reményében tett előbb említett intézkedését jóváhagyni méltóztatnék. (Helyeslés).

Egyébiránt kiegészítésül bátor vagyok még röviden megemlíteni, hogy az Erdőrendezéstan kézikönyvének megírásával az igazgató választmány Belházy Emil m. k. főerdőtanácsos urat bizta meg a következő feltételek mellett. A mű tiszteletdíja a Deák Ferencz alapítvány 1882. és 1887-ik évi kamataiból 200 drb arany; a benyújtás határideje pedig 1888. május elseje. A kész munka a rendes pályázatoknál követett eljárás szerint birálat alá bocsáttatik s a megállapított tiszteletdíj szerzőnek csak akkor adatik ki, ha a bíráló bizottság a művet minden tekintetben kifogástalannak találja s illetőleg ha a szerző a bíráló bizottság vagy az igazgató választmány által esetleg kívánt módosításokat és helyesbítéseket megteni.

Mint ezekből is kitűnik t. közgyűlés, az igazgató választmány e megbízásnál is ép oly szigoruan állapította meg a feltételeket, mint a rendes pályázatok kiírásánál történni szokott, tisztelettel kérem tehát újól is, hogy az igazgató választmány intézkedését helybenhagyni kegyeskednék. (Helyeslés).

Elnök: A mint látom, jóváhagyni méltóztatnak az igazgató választmány ez ügyben tett intézkedéseit, áttérhetünk tehát a tárgy sorozat következő pontjára: a jövő évi közgyűlés helyének megválasztására. Ha erre vonatkozólag a tisztelt közgyűlés tagjai részéről más indítvány nem tétetik, akkor

kérem meghallgatni azon meghívást, melyet Kőrmöcz sz. kir. és főbánya város közönsége intézett az egyesülethez, s melyet az igazgató választmány pártolólág terjeszt a t. közgyűlés elé.

Horváth Sándor titkár olvassa a meghívást melyet a közgyűlés éljenzéssel fogad.

Elnök: Miután a felolvasott irat általános tetszéssel fogadtatott, kimondom határozatilag, hogy Kőrmöcz sz. kir. és főbánya város meghívása köszönettel fogadtatik s az ott megtartandó jövő évi közgyűlés előkészítésével az elnökség és igazgató választmány megbizatik. (Helyeslés).

Ezen határozattal kapcsolatban most azon indítványok volnának tárgyalás alá veendőek melyeket a t. közgyűlés tagjai esetleg a jövő évi közgyűlésen tárgyalandó szakkérdésekre nézve előterjesztenek. Minthogy azonban ily indítványok nálam nem jelentettek be, úgy hiszem az eddigi gyakorlat szerint a kérdések megállapításával és kitűzésével is az igazgató választmányt méltóztatnak megbizni. (Helyeslés).

Következnek e szerint az egyesület céljainak előmozdítására vonatkozó általános indítványok.

Horváth Sándor titkár: A tárgysorozat ezen pontja alá tartozó indítványok közül kettő soron kívül már letárgyalatott s így miután összesen három jelentetett be csupán a Pisó Cornél tagtársunké van hátra, mely így szól:

Tudomásom van arról, hogy gimesi gróf Forgách Károly ő méltósága ez év május hajávan igen szép aggancsgyűjteményt ajánlott fel a nemzeti muzeumnak.

Ezen gyűjtemény	82 drb	szarvas aggancsból,
	345 „	dámvad „
	56 „	muflon „ és
	1273 „	őzbak „

tehát összesen . 1756 drb különféle aggancsból áll.

Hogy továbbá ez aggancsgyűjteménynek gondozására a nemes gróf egy 1000 frtnyi alapítványt is felajánlott, melynek kamataiból a gyűjtemény gondozására szükséges költségek fedezendőek.

A mennyire én a nemzeti muzeum természetrajzi osztályát ismerem, ott ez agganccsgyűjtemény elhelyezéséhez szükséges hely nincsen, és ennek felállítása esetében a muzeum igazgatósága kénytelenítve lenne ezt több terembe elhelyezni, miáltal természetesen a gyűjtemény értékéből igen sokat veszítene.

Ettől azonban eltekintve, akadályozná e gyűjteménynek a nemzeti muzeumban leendő elhelyezését még az is, hogy az ottani természetrajzi osztályban — hallomás szerint — a közel jövőben nagymérvű javításokat és átalakításokat terveznek.

Szerény nézetem szerint, a tervezett átalakítások után is nagyon kevés kilátás van arra, hogy a szóban lévő agganccsgyűjtemény ott méltó helyet találjon.

Ezek után ítélve, tehát majdnem biztosra vehető az, hogy a becses agganccsgyűjtemény a nemzeti muzeumnak csak gondot okoz, s még hosszú időn át ládádba csomagolva fog heverni a muzeum folyosóin.

Mint hogy pedig a gondviselés megadta azt, hogy egyesületünknek sok évi fáradságos működés és küzdelem után most már saját díszes palotája van, a melynek termeiben nemsokára egy az egyesülethez méltó szakmuzeum is be lesz rendezve, önkénytelenül az a kérdés merül fel, hogy vajjon egy oly terjedelmes agganccsgyűjtemény, mint a minőt gróf Forgách a nemzeti muzeumnak felajánlott, nem találna-e méltóbb helyet az Országos Erdészeti Egyesület díszes termeiben?

Ennélfogva bátorkodtam a tisztelt a közgyűlésnek következő indítványt tenni.

1. Hatalmazza fel a tisztelt közgyűlés a választmányt, illetőleg a nagyérdemű elnökséget arra, hogy a szóban lévő agganccsgyűjtemény megszerzése céljából lépéseket tegyen, és évégből Forgách gróf ő méltóságához forduljon azon kéréssel, hogy a muzeumnak felajánlott agganccsgyűjteményt az 1000 fitnyi alapítvánnyal együtt, a nemzeti muzeum igazgatósága beleegyezésével az Országos Erdészeti Egyesület szakmuzeuma részére átengedje.

2. Kedvező eredmény esetében, az 1000 forintnyi alapítvány „Forgách Károly gróf erdészeti alapítványa“ név alatt külön kezeltessék és folyton mindaddig gyarapíttassék, míg az oly nagy összeget el nem ér, hogy az egyesület a muzeum gondozására egy rendes fizetéssel ellátott szakképzett muzeumi őrt avagy felügyelőt alkalmazni képes nem leend.

Az alapítványnak mikénti leendő gyarapítására vonatkozó javaslatomat akkor leszek bátor a tisztelt közgyűlés elé terjeszteni, ha ezen indítványom elfogadtatni, illetőleg eredményre vezetni fog.

Elnök: Azt a czélt, mely az indítványozó szemei előtt lebegett, midőn indítványát beterjesztette, úgy hiszem a közgyűlés minden tagja helyesli, mert egyesületünk most csakugyan elég alkalmas helyiséggel bír egy oly gyűjtemény befo-gadására, a melyről szó van. Legczélszerűbb volna tehát az indítványt az igazgató választmányának adni ki, azzal az uta-sítással, hogy a menyiben az indítványban említett feltevések a valóságnak megfelelnek, belátása szerint a szükséges lépéseket megtegye. (Helyeslés).

Ezzel lelévén tárgyalva a tárgysorozat valamennyi pontja, még csak a számadás vizsgáló bizottság jelentését kell bevár-nunk, mely rövid idő alatt szintén elkészül. Addig az ülést felfüggesztem.

Szünet után:

Belházy Emil: A számadás vizsgáló bizottság nevében a következő jelentést van szerencsém előterjeszteni:

Tisztelt közgyűlés! Nagybecsű megbízásukhoz képest megviz-sgálván az egyesület mult évi számadásait és jövő évi költségvetését, van szerencsénk ebbeli eljárásunk eredményéről a következőket jelenteni.

A megvizsgált pénztári naplóból és az azzal összehasonlitott rovatkönyvből és alrovatkönyvekből kivehető, hogy az egyesület pénz-tárának 1885. évi összes bevétele . . . . . 43.835 frt 95 kr,
1885. „ „ kiadása . . . . . 43.090 „ 01 „

s ennél fogva a folyó évre átjött pénztári marad-vány . . . . . 745 frt 94 kr.
volt.

A kiadási főösszegben azonban . . . . . 28.318 „ 88 „
oly összegek foglaltatnak, melyek az alapítványi
tőkevagyonhoz csatoltattak; ezek tehát a kimuta-
tott pénztári maradvánnyal együtt az 1885. évi
készpénzfelesleget képezik, mely e szerint . . . . . 29.060 „ 82 krt
tesz.

Az alapítványi pénztár forgalma a következő
volt: 1884. év végével maradt összesen . . . . . 195.563 „ 73 kr.

Bevétel:

a) készpénzben befizetett, de a székház építésére fordított összegek	28.318 frt 88 kr.
b) az alapító tagok által magánkötvényekben tett új ala- pítványok	6.000 „ — „
c) értékpapírok beváltásá- nál a névérték és beváltási ár különbsége	323 „ 35 „
összesen .	34.642 frt 23 kr.
Összes bevétel .	230.205 frt 96 kr.

Kiadás:

Az alapító tagok magán- kötvényeiből befizetés folytán törlesztetett	13.905 frt 07 kr.
Maradt 1885. év végével .	216.300 frt 89 kr.
Ezen maradvány a következő értékekben létezett:	
I. Az alapító tagoknak magánkötvé- nyeiben	69.198 frt 16 kr.
II. 4 ⁰ / ₀ -os magyar aranyjárdék - kötvé- nyekben	10.000 „ — „
III. 5 ⁰ / ₀ -os magyar földhitelintézeti zálog- levelekben	23.500 „ — „
IV. 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀ -os magyar földhitelintézeti zálog- levelekben	32.500 „ — „
V. Szőlődézsma váltási kötvényekben	200 „ — „
VI. Államsorsjegyekben	600 „ — „
VII. Az egyesületi székházba 1885. évben befektetett összeg	80.302 „ 73 „
Összesen .	216.300 frt 89 kr.

Ezen összegből esik:

Az általános alapítványi tőkére	180.439 frt 76 kr.
Deák Ferencz alapítványra	10.000 „ — „
Wagner Károly alapítványra	8.046 „ 99 „
Magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek se- gélyalapjára	17.098 „ 62 „
A székesfehérvári ismeretlen által tett még meg nem határozott célú alapítványra	715 „ 52 „

Összesen . 216.300 frt 89 kr.

Hogy a fent II—VI. számok alatt kimutatott értékpapírok az

1885. év végével tényleg az egyesület tulajdonában, és pedig a magyar földhitelintézetnél gyümölcsözőleg elhelyezve voltak, arról a nevezett intézet által 1886. évi január hó 27-én 1632. szám alatt kelt kelt s nekünk eredetiben bemutatott igazolványból meggyőződünk.

A letéti napló szerint 1885. év végével összesen 4560 frt volt letétben.

Fentebbiek alapján összehasonlítva az egyesület itt kitüntetett vagyoni állapotát, a mult évi vizsgálat alkalmával talált s illetőleg az 1884. év végével létezett vagyonállapottal, a következő örvendetes vagyonszaporodást jelenthetjük :

A mult évi vizsgálat szerint volt a tőke-
vagyon 1884. év végével . . . . . 195.563 frt 73 kr,
a jelenlegi vizsgálat szerint pedig 1885. év végével . 216.300 „ 89 „

Ennélfogva teszen az 1885. évi szaporodás . 20.737 frt 16 krt.

Egyesületünknek a fentismertetett végeredményeket kitüntető számadásait úgy az előírás mint a lerovás tekintetében, s illetve úgy a bevételek mint a kiadásokra nézve, helyeseknek találván, kérjük a t. közgyűlést, hogy a számadó részére a felmentvényt megadni méltóztassék.

Egyuttal van szerencsénk jelenteni, hogy az 1887. évre tervezett költségvetést, melyben az összes bevételek . . . 24.728 frtra, a kiadások pedig . . . . . 24.600 „

lettek előírányozva, tételenként megvizsgáltuk, s azt részünkről a következő módosítással a t. közgyűlésnek elfogadásra ajánljuk :

1. A magyar erdőtiszték és erdészeti altiszték segélyalapjához ujabban 1000 frt csatoltatván, a tőkének 17.098 frt 62 krról 18.098 frt 62 krra történt felszaporodásához képest az ezen alapítvány czimén 1887-re előírányzott bevétel I. d), valamint ugyanazon czimen IX. tétel alatt előírányzott kiadás 850 frtról 900 frtra volna emelendő.

A mai közgyűlésen elfogadott indítvány folytán a Bedő Albert alapítványból felveendő volna mint 1887-re előírányzott bevétel 600 frt, és ugyanannyi mint a kiadás az ezen alapítványból adandó ösztöndíjakra.

3. A könyvtár katalógusára felvételni kérünk 400 frtot, minek folytán a kiadások I. tétele 4900 frtra változván, a XXIV. tétel alatt mint kölcsöntörlesztésre fordítható összeg csak 7600 frt marad.

Ezek szerint tesznek az 1887-re előírányzott összes
bevételek . . . . . 25.378 frtot,
kiadások . . . . . 25.250 „

s ennél fogva feiesleg . 128 frt.

Budapesten, 1886. évi december hó 12-én.

Schölez Otto,
bizotts. tag.

Balás Pál,
bizottsági tag.

Belházy Emil,
bizotts. elnök.

Elnök: Miután az előterjesztett jelentésre senkinek sincs észrevétele, kimondom határozatilag, hogy az egyesület

1885-dik évi számadásait illetőleg számadó részére a felmentvény megadatik, az igazgató választmány által előterjesztett 1887-dik évi költségvetés pedig a számadás vizsgálóbizottság által javasolt módosításokkal elfogadtatik. (Helyeslés).

És most miután kitüzött munkánkat szerencsésen befejeztük, a jegyzőkönyv hitelesítésére G h y c z y Emil és E l e ő d J ó s a tagtársunkat kérvén fel, az ülést azon óhajjással zárom be, vajha az egyesület tagjai a jövő közgyűléseken is oly tekintélyes számban és oly élénk érdeklődéssel vennének részt, mint a main, melyet most befeztünk. (Élénk éljenzés). — K. m. f.

Hitelesítésül :

Ghyczy Emil,

Eleőd Jósa,

Tisza Lajos, elnök.

Horváth Sándor, titkár.

L a p s z e m l e.

(P.) **Franciaország erdősegei.** Az „Oesterreichische Forstzeitung“ folyó évi 26. száma a franciaországi erdőkről statistikai adatokat közöl, ezekből átvesszük a következőket:

Franciaország erdősegeinek kiterjedése 9,185.310 *ha*, vagyis az ország összes területéhez viszonyítva (51—52 millió *ha*), annak 17⁰/₀-a, aránylag tehát nem sok, emeli azonban ezen százalékot az ország egyes részeiben található, sűrűen befásított mesgyék nagy száma. Így Bretagneban, Normandia egy részében és a határos nyugati megyékben a mezőgazdasági művelés alatt álló földek szélei mindenütt ily befásított mesgyékkel vannak szegélyezve, és miután itt a földbirtok igen apró részletekre van felosztva, e mesgyék igen sűrűn következnek egymásután, s a rajtok lévő fakészlet, a mely, minthogy a mesgyéken vastag méretű törzsek, különösen pedig sok tölgy található, igen tetemesnek mondható, még pedig annyira, hogy ezen, erdővel nem bíró, vagy erdőben szegény vidékek tűzi- és épületfa szükségletüket ezen mesgyék szolgáltatják.

Az erdőterületből 6,227.800 *ha* magánosok, 1,959.759 *ha* községek és 997.760 *ha* az állam tulajdonát képezi.

Az utolsó 50 év alatt a községi erdőbirtok kiterjedése apadt, az állam birtokában lévő erdő nagysága nagyban véve ugyanaz maradt, a magánosok erdeje azonban több mint háromszor oly nagy lett.

Az ez évi állami költségvetésben az állami erdők bevétele